

๑

เรือเร็วลำหรรุโผนเหนือยอดคลื่น กรีดแผ่นน้ำสีเทอร์คอยส์สาดกระจายเป็นฟองขาวสะท้อนแดดบ่าย เกิดประกายระยิบระยับ ไมช้าก็ตรงเข้าจอดที่หาดทรายขาว เบื้องหน้ารีสอร์ทขนาดใหญ่ซึ่งตกแต่งด้วยรูปแบบไทยประยุกต์ เข้ากับบรรยากาศเกาะกลางทะเลตะวันออก

บัตเลอร์หนุ่มวัยสามสิบห้าในเครื่องแบบละม้ายราชปะแตนก้าวลงสู่พื้นทรายก่อน ครั้นเหยียดกายตรงแล้วก็หันไปยกมือรับผู้จะตามมา

หญิงที่ไพล่ออกมาจากลำเรือ สวมหมวกปานามาของ Ecuca-Andino เข้ากับแว่นกันแดดไวต์ราวด์วินเทจซาเนลปารีส ก่อนบนมีเพียงผ้ารัดหน้าอกตึงแน่นสีขาว จนหนั้นเนื้อทะลักหลามเป็นลูกๆ เหมือนจะระเบิด ส่วนหน้าล่างใช้ผ้าคลุมไหล่พันเอวไว้ต่างผ้าถุง เน้นสะโพกใหญ่เท่ากะละมังไซซ์กลาง กอปรกับโครงร่างที่ค่อนข้างใหญ่อยู่แล้ว รวมๆ จึงดู 'บึกบึน' มากกว่าจะเซ็กซี่

เจ้าหล่อนเซ็ดปลายกางขึ้นน้อยๆ เห็นผ่านเลนส์แว่นรำไรรว่าเปลือกตาปิดพริ้ม ริมฝีปากอวบเหมือนเพิ่งเติมฟิลเลอร์เคลือบลิปกลอสน้ำวาว

เผยรอยยิ้มรับลมทะเลที่ไล่ผมยาวทำสีทองและตัดเป็นคลื่นดูแห้งๆ ให้พลั่วกระจาย เช่นเดียวกับชายผ้าถุง เผยให้เห็นท่อนขาเปล่าใหญ่แทบจะมีมัดกลมลำแขนใหญ่เช่นเดียวกันคล้องกระเป๋าคือ ยกมือขึ้นแตะอกแสดงอาการพิงใจ เพชรเม็ดเบ้งบนวงนี้กระจายแสงแดดพร้อมๆ กับต่างหุระย้าจนคนมองต้องหยีตาหลบ

เมื่อเจ้าหล่อนปรายตามาพบว่าบัตรเลอร์ยื่นมือรอ คิ้วสีกเป็นเส้นดำเล็กใต้กรอบแว่นหนาสีขาวที่เขียนคำว่าซานเอลและปารีสก็เล็กขึ้น แสดงวีแววของคำถาม รอยยิ้มก็เคลื่อนด้วยความหลากหลาย

“เชิญครับ คุณเงินยวง”

ต่อคำของคนข้างล่าง เจ้าของนามเงินยวงยกมืออีกข้างที่ไม่ได้แตะอกขึ้นมา ปลายนิ้วชี้อันดับเล็บปลอมแต่งเกล็ดอัญมณีพริบพรายชูขึ้นแค่งอๆ พอให้ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นการออกคำสั่งนัก...แต่ ใช่ นั่นคือคำสั่ง โดยเฉพาะเมื่อปลายนิ้วนั้น เคลื่อนเป็นวง

ปฏิกิริยาทำหน้าที่บัตรเลอร์มานานพอจะเชี่ยวชาญในการรักษาสีหน้าและกิริยา แม้ที่แท้ในใจจะงงเหลือ ขณะเดียวกัน บัตรเลอร์อย่างเขาก็ยึดคติว่า ทุกคำขอของเขากล่วน ‘เป็นเหตุเป็นผล’ และ ‘เป็นไปได้’ ด้วยเหตุนี้ ชายหนุ่มจึงหมุนกายหันหลังให้เธอแต่โดยดี

วินาทีต่อมา ทางตาของเขาก็หันเห็นอะไรบางอย่าง ขนาดเท่าลำต้นมะพร้าวพาดเฉียงข้างแก้ม ไม่ทันหันไป อะไรนั่นก็ถึงน้ำหนักลงบนบ่าจนเขาแทบล้ม ดีแต่ว่าท่อนล่างยังแข็งแรงพอจะหยัดอยู่ ตอนนั้นเองบัตรเลอร์หนุ่มพบว่ามันคือท่อนขาของคุณเงินยวง เขกสรวระดับวีวีโอพีที่ตัวเองเพิ่งเดินทางไปรับมาจากท่าเรือฝั่งแผ่นดินใหญ่นั้นเอง

ด้วยความตกใจ แต่ก็ยังเปี่ยมน้ำใจบริการ ปฏิกิริยกมือขึ้นตะปบต้นขาเขกที่อยู่ข้างโบทูเขาได้ทัน ก่อนที่มันจะไถลตกไปด้านข้าง คุณเงินยวงอาศัยจังหวะนั้นยกขาอีกข้างพาดขึ้นมาที่บ่าอีกฝั่งของเขาทันที

“ดีจัง” เสียงเล็กเสียงน้อยลอยมาจากเจ้าของท่อนขา “ช่วยพาไปตรง

มันได้ทันที ฉันยังไม่พร้อมจะเปื้อนทราย”

มันได้ก็คือมันได้หนีอันตรายจากหาดขึ้นไปยังพื้นที่ตัวรีสอร์ต จากตรงนี้ถึงจุดนั้นอยู่ห่างกันไม่เกินห้าเมตร แต่ไม่ใช่างง่าย ๆ ในเมื่อปังกกร เป็นชายเวยบางเท่าลำไผ่ ที่สำคัญ...

ตูม!

เสียงน้ำดังขึ้นข้างหลัง ตามด้วยเสียง “ว้าย!” ของคนบนป่า

“เกิดอะไรขึ้นครับ!” เขาพยายามหันหา ทว่าท่อนขาทั้งสองข้างบดบังทัศนียภาพไปเกือบหมด

เขากวีไว้อีร้อง “ซาโตบรียองด์ตกน้ำ!”

ซาโตบรียองด์คือสุนัขหน้าตาไม่น่าพิสมัยที่คุณเงินยวงให้คนขับรถของเธออุ้มมาลงเรือด้วย เจ้าของหมาตีท่อนขากับลำตัวเขา “ช่วยซาโตบรียองด์!”

“คะ...ครับ!” ว่าพลางบัดเลอร์ดหุ่มรีบออกแรงก้าวด้วยขาสั้นๆ ไปทางมันได้

แต่คนบนป่ายิ่งโวยวาย “ฉันบอกให้ไปช่วยซาโตบรียองด์!”

ไม่โวยเปล่า เจ้าหล่อนใช้มือผลักศีรษะเขาบังคับให้หันไปอีกทาง ทางทะเลด้านหลัง

“คุณเงินยวงใจเย็นๆ นะครับ หาดตรงนี้น้ำไม่ลึก คุณซาโตบรียองด์ไม่เป็นอะไรแน่นอน คนขับเรือก็อยู่ตรงนั้น...”

ไม่ทันพูดจบ เสียง ตูม! ก็ดังอีก คราวนี้ทั้งเขาและคนบนป่าหยุดนิ่ง (ยกเว้นเขาเขายังสั้น) ใครบางคนแหวกว่ายไปยังเจ้าหมาจอมแกลิ้งขึ้นสู่โครงตัวนั้น ไม่ช้าก็อุ้มมันเดินมาหาปังกกรและคุณเงินยวง

วีรบุรุษผู้นั้นเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ไหล่กว้าง ออกหน้า ทว่าเขาค่อนข้างคอด กางขาสั้นที่สวมอยู่เปียกแฉะท่อนขายาวแข็งแรง หยดน้ำเต็มเกาะแนวกล้ำและไรขนแพรวพราว เจ้าตัวอุ้มหมาไทยพันธุ์ผสมขนสีน้ำตาลเหี้ยน แถมมีบางกระหย่อมเป็นริ้วน้ำได้ด้วยแขนลำแขนเห็นเส้นเลือด

มืออีกข้างยกขึ้นเสยผมเปียกขึ้นออกจากใบหน้า เผยให้เห็นวงหน้ารูปไข่อัน กอปรด้วยหน้าผากนูนได้รูป แหวคิ้วเข้ม จมูกเป็นสัน โหนกแก้ม และขา กรรไกรแทบจะสมบูรณ์แบบ

“ขอบคุณครับ” ปกักรบอก กำลังจะยกมือขึ้นรับคุณซาโตบรียองด์ แต่ต้องกางแขนออกน้อยๆ ในพละัน เพราะน้ำหนักคนข้างบนหลังกำลังจะ ถ่วงล้ม

“รีบลับลิ้งะ” คนบนบ่ากระทุ้งขาเล็กน้อยราวกับกำลังควบคุมม้า คำ ‘ควบคุม’ ยังเป็นเสียงเล็กเสียงน้อยชวนให้นึกถึงรอยยิ้มปลอมๆ “ฉันไม่ ชอบให้คนแปลกหน้าจับของใช้ส่วนตัว”

“คงใช้ส่วนตัว?” ‘คนแปลกหน้า’ ออกคำไทยไม่ถนัดนัก แต่เห็นได้ ชัดว่าเข้าใจความหมายดี ที่ไม่ชวนเข้าใจน่าจะเป็นคนที่ใช้คำนั้นมากกว่า

“ใช่” คุณเงินยวงตอบรับ “ถึงก่อนหน้าฉันจะเห็นว่ามันอยู่ข้างทาง แล้วเพิ่งอึดอัดก็เถอะ”

หมาจรจัดทรอกเธอ! บัตเลอร์หนุ่มเฟ่งสายตาดูจเห็นร่างแท้ของ เจ้าของนามทรูทรา

มิน่า กลิ่นหึ่ง แถมตะกุกตะกัก สบัดเห็บมาตลอดทาง!

ทั้งที่คิดอย่างนั้น ปกักรซึ่งทรงตัวเรียบร้อยแล้วก็เอื้อมมือรับคุณ ซาโตบรียองด์ไว้แต่โดยดี

ทันทีที่มาอยู่ในอ้อมแขนเขา เจ้าหมาจรดวงแจ่มก็ตะเกียกตะกายเพื่อ สบัดน้ำออกจากตัว

“ว้าย!” คุณเงินยวงร้องพลางพยายามถ่างขาตัวเองออก ปกักรต้อง เกร็งตัวเพราะกลัวเจ้าหล่อนร่วง ขณะเดียวกันเขาก็ถูกแขกคนสำคัญใช้ ปลายเล็บยาวยันศีรษะให้ก้มลงป้องกันหยดน้ำกระเซ็นต้องตัวเธอ

วีรบุรุษพูดไทยไม่ชัดมุ่นคิ้วเข้มเล็กน้อยอย่างไม่สบใจ นั่นทำให้รูปตา เรียวยาวของเขาดูเล็กลง ดวงตาจ้องตรงมายังปกักร “โหมว่า คุณรีบเอา เธอลงดีกว่า”

บัตเลอร์พยักหน้า ผายมือไปยังบันไดหิน “เชิญทางนี้นะครับ”

แน่นอน คนตัวสูงและขายาวกว่าย่อมก้าวไปถึงก่อน ปั้งกรตามมาหยุดแล้วค่อยๆ ลดตัวลงนั่ง เพื่อให้คนบนหลังถอยลงจากบ่า

“เดี๋ยวผมอุ้มคุณซาโตบริยงด์ไปให้ดีกว่า คุณเงินยวงจะได้ไม่เปียกนะครับ” บัตเลอร์หนุ่มร่างอ้วนแอ่นพุดหลังจากยึดกายขึ้นใหม่ มีเสียงขลุ่ยดังก๊อ๊กก๊าก และถึงอย่างนั้น กล้ามเนื้อบางจุดก็ยังคงอาจ้อกเสบ เขาคิดถึงคำคินนี้ บางทีแฟนหนุ่มจะต้องช่วยใช้ยานวดกันขนานใหญ่

“เก่งนักนะ เจ้าตัวดี” คุณเงินยวงยกนิ้วชี้ไปเฉียดๆ ปลายจมูกหมา

ปลายนิ้วชะงักเมื่อคนแปลกหน้าพุดขึ้นว่า

“หม่ามันกอมมีชีวิต ไม่ควรจะเทียบกะกองใช้”

คุณเงินยวงลากสายตาจากหมาขึ้นหาคน เลิกคิ้วจนหน้าผากย่นเป็นสามเส้นแนวนอน ก่อนกดคางเข้าหาคอเล็กน้อยแสดงถึงความไว้ตัว ริมฝีปากก็ยั้งระบวยิ้มทั้งที่ตอบ “นี่สั่งสอนฉัน?”

“คงไม่เคยมีใครทำ” คนไหล่นายกไหล่อ่างไม่ใส่ใจ “ก้อไม่แปลก”

พุดจบเจ้าตัวยักคิ้ว ยกมือเป็นทำนองบอกลาเจ้าหมาในอ้อมแขน ปั้งกร ก่อนก้าวจากไปอีกทาง

ประโยคใหม่ของคุณเงินยวงไม่ใช่เสียงเล็กเสียงน้อยอีกต่อไป “หมอนั้นเป็นใคร!”

“แขกครับ เพิ่งมาถึงก่อนคุณเงินยวงชั่วโมงเดียว” คนตอบตอบพลางเอี้ยวตัวให้เบลอยก้าวลงจากบันไดไปสู่ตัวเรือที่ยังจอดรอ เพื่อชนสัมพันธ์ของแขกคนเดียวลงมา

เจ้าของสัมพันธ์ทำเสียงจ๊กจ๊ก กลับมาใช้เสียงตามถนัดอย่างเก่า “ที่รัก หมอนั้นไม่ได้ใส่ชุดฟอร์มดีไซน์ด้วยความสร้างสรรค์อย่างที่เธอใส่อยู่นั้นรู้จ้ะว่าเขาเป็นแขก ที่ถามนี่เพราะอยากรู้ชื่อเสียงเรียงนาม หรือกำพืด”

“ขอโทษครับ นั่นเป็นข้อมูลส่วนตัวของแขก...”

คุณเงินยวงหมุนตัวอย่างสะบัดๆ แคะเจ้าหล่อนสะบัด ปั้งกรก็แทบ

จะต้องโค้งตัวหนี กันโดนสะโพกยักษ์กระแทก

เจ้าของสะโพกบ่นพลาญกระต๊อบเข้ย้าไปตามชั้นบันไดหิน “พนักงานโรงแรมห้าดาวที่ฉันเคยเจอมา เขา ‘ตอบ’ อะไรได้มากกว่านี้!”

แน่ละ คนตามหลังกลิ่นน้ำลาย แม่ฐานข้อมูลโรงแรมทั้งของที่นี่และในเครือจะตรวจไม่พบชื่อ เงินยวง ลีริลาภวงศ์สกุล

แต่การที่เจ้าหล่อนเป็นแขกที่คุ้นพิภพแนะนำมาด้วยตัวเอง เท่านั้นก็แถลงความ ‘พิเศษ’ มากพอจะจินตนาการได้ว่า ตลอดมา เจ้าหล่อนเคยได้รับการบริการชั้นไหน

เพราะคุณพิภพ คิวพิศาล คือสามีของหนึ่งในเจ้าของเวียงอวาศย์ เครือโรงแรมชื่อกองแห่งนี้ซึ่งมีสาขากระจายอยู่ทั่วประเทศไทย ตัวคุณพิภพเองก็คุมธุรกิจเอนเตอร์เทนเมนต์ที่รวบรวมศิลปินเบอร์ใหญ่ๆ และรายการเรตติ้งอันดับต้นๆ เต็มไปหมด คนระดับนั้น แม้แต่ป้กักรเองยังไม่เคย ‘ได้รับโอกาส’ ให้บริการเป็นส่วนตัว บัตเลอร์ส่วนตัวของคุณพิภพคือต้นแบบที่เขาประทับใจตั้งแต่สมัยเข้ามาทำงานในตำแหน่งจูเนียร์บัตเลอร์เมื่อสี่ปีที่แล้ว การได้รับมอบหมายให้ต้อนรับคุณเงินยวงวันนี้ จึงนับเป็นเกียรติอันน่าภาคภูมิใจอีกครึ่ง ป้กักรยอมกลั้นใจเพื่อทำให้เธอได้รับความพอใจอันวิเศษสุด

รีสอร์ทที่เขาประจำอยู่นี้เป็นที่พักระดับห้าดาวขนาดใหญ่ ตั้งอยู่บนหาดไก่เบ้ เกาะช้าง ห้องพักแบบบังกะโลเรียงรายตั้งแต่หน้าหาด วนล้อมเข้าไปถึงรอบๆ สระว่ายน้ำรูปทรงอิสระและตัวอาคารใหญ่ ทั้งหมดตกแต่งด้วยรูปแบบไทยประยุกต์ พื้นสีครีมประดับด้วยวัสดุที่เป็นไม้และอิฐสีดินเผา เข้ากับหลังคาหน้าจั่วสีเลือดหมูดูเด่นท่ามกลางหมู่ต้นไม้พะรว้า และห้องฟ้าสีครามสดแทบไม่มีบุยุเมฆ

ผู้จัดการแผนกต้อนรับเป็นสาวใหญ่แต่งองค์พริ้งไปทั้งร่าง เจ้าหล่อนส่งยิ้มเป็นมิตรให้แขกวิโว่พิพลางแนะนำตัว ขณะที่รีเซปชันสาวอีกรายยื่นน้ำมะพร้าวสดจากลูกให้เป็นการต้อนรับ ทันทีที่ร่างบึกบึนของคุณเงินยวง

ก้าวขึ้นถึงบันไดขั้นที่สามอันเป็นขั้นบนสุด

จากจุดนี้มองเข้าไปจะเห็นสระว่ายน้ำสี่ฟุตขนาดใหญ่อันเป็นสัญลักษณ์เด่นอย่างหนึ่งของเวียงอัคร์เคาะซัง แยกส่วนมากนอนอาบแดดกันอยู่บนเก้าอี้ริมสระ คุณเงินยวงกวาดตาปราดเดียวอย่างไม่พบสิ่งที่น่าสนใจ จากนั้นจึงสร้างทำเป็นเพียงเห็นพนักงานสาวกับมะพร้าวลูกนั้น มุมปากหยักขึ้นเป็นรอยยิ้มเก๋ แล้วมือข้างที่ประดับแหวนเพชรเม็ดเบ็งก็ยกขึ้นเป็นทำนอง ไม่ละ

“มันทำให้ฉันนึกถึงงานศพ”

“คุณเงินยวงอยากรับน้ำอะไรเป็นพิเศษมั๊ยคะ” เหมือนกับปรั้งกรนั้นละ พนักงานทุกคนของเวียงอัคร์ได้รับการฝึกอย่างดี สีหน้าของเธอจึงไม่เจื่อนลงแม้แต่น้อย...อย่างน้อยก็ก่อนที่ผู้ถูกถามจะตอบพร้อมรอยยิ้ม

“ให้ฉันคิด?” คุณเงินยวงทำเสียงเหมือนไม่อยากจะเชื่อ “ฉันมาที่นี่เพื่อพักผ่อนนะที่รัก นั่นรวมถึงตรงนี้ด้วยจ๊ะ” นิ้วประดับแหวนเพชรยกขึ้นเคาะขมับ

เห็นท่าไม่ดี ปรั้งกรจึงเสนอ “รับน้ำแร่ดื่มยี่ครับ เมื่อตอนอยู่บนเรือ คุณเงินยวงดื่มน้ำผลไม้ไปแล้ว”

มองเห็นลูกตาดำไต้แว่นเลนส์เทาไกลอกเป็นทำนอง ช่วยฉันทีเถอะ! ส่วนริมฝีปากอวบที่ยังคงยิ้มว่าต่อ “ซาโตบริยองด์ก็ต้องการน้ำสะอาดเหมือนกัน”

“เดี๋ยวผมจะให้คนพาคุณซาโตบริยองด์ไปอาบน้ำและดื่มดับกระหาย...”

เจ้าของหมายกนิ้วประดับแหวนขึ้น ข้อนิ้วเธอโค้งงอน้อยๆ ปลายนิ้วพุ่งตรงมา “เธอจ๊ะ”

ปรั้งกรเข้าใจทันที “ครับผม ผมจะพาคุณซาโตบริยองด์ไปอาบน้ำและดื่มดับกระหาย...”

“และฉันต้องการหมอช่วยรักษาซาโตบริยองด์เรื่องโรคผิวหนัง

“เรื่องจริง...”

เรื่อน

“กับเห็บ...” คนพูดหยุดนิดหนึ่ง กระพุ่มนี้วเดิมนในอากาศ “ที่กำลังไต่บนตะเข็บเสื้อเธอนั่นด้วย”

ปรางกระดุ้งน้อยๆ แต่เห็นได้ชัดว่าคนพูดไม่ได้สนใจเขาแล้ว เจ้าหล่อนกวาดสายตาไปรอบๆ พลังพูดต่อ “ส่วนฉันจะเดินดูแถวๆ นี้ก่อนเข้าห้อง”

บัตเลอร์หนุ่มอาศัยจังหวะที่สายตาแขกสนใจทางอื่น รีบยกนิ้วดีดเห็บกระเด็นจากเสื้อ แต่มันดันโดดเข้าไปในกลุ่มผมคุณหญิงวง

“น้ำแร่ได้แล้วค่ะ” พนักงานสาวรายเดิมกระวีระวาดกลับมาใหม่ แยกวีวไ้อีพีรับน้ำจากแก้วคริสตัลไว้ แต่ยังไม่ดื่ม หันมาเลิกคิ้วให้ปรางกรที่ยังยืนเสมือนหรือ

“คะ...ครับ” เขาจำใจก้มหน้า แม้สายตาจะยังไต่หาเห็บตัวเก่าที่เคลื่อนหายไปแล้วแถวศีรษะแขก

ก่อนอุ้มเจ้าหมาเรื่อนจากมา บัตเลอร์หนุ่มไม่ลืมส่งสายตาดอกพนักงานต้อนรับ

ดูแลแขกวีวไ้อีพีของฉันด้วย!

ให้ถึงอย่างไร ปรางกรก็ยังไม่ไวใจอยู่ดี แยกรายนี้มีความสำคัญกับเขามาก มากกว่าจะเป็นแค่เรื่องหน้าตาของริสอร์ทด้วยซ้ำ เมื่อหลบมุมอาคารมาได้ บัตเลอร์หนุ่มจึงรีบส่งต่อคุณชาโตบรียองดีให้ลูกน้องในทีม “พามันไปอาบน้ำ แล้วหาหมอมารักษาเรื่อนกับเห็บ”

โชคดีที่บนเกาะช้างมีคลินิกสัตว์อยู่ แถมคุณหมอนั่นก็มีสัมพันธอันดีกับริสอร์ทนี้ด้วย ก่อนหน้านี้มีบัตเลอร์ที่ได้รับมอบหมายให้ตามสัตวแพทย์มาดูแลสัตว์เลี้ยงของแขกอยู่เรื่อย ตั้งแต่หมาแมว ไปจนถึงนกหรืองูเหลือม บางทีพวกมันก็เผลอลื่น ไม่คุ้นสถานที่ หรือได้รับอาหารดีไป

จนหดหู่

ส่งงานต่อเรียบบร้อย บัตเลอร์หนุ่มร่างบางก็แผ่นแพล้วตามมาทันแขก วีวีไอพี นำแปลกที่รีเซปชันรายนั้นพาคุณเงินยวงเดินย้อนกลับไปทางหน้า หาด แทนที่จะนำเข้าด้านใน ปกักรกำลังจะล่าหน้า แต่ก็พอดีได้ยินเสียง สาวคนนำทางลอยมาเข้าหู

“คุณเงินยวงมองหาอะไรอยู่รีเปล่าคะ”

จริงแฮะ แยกรายได้ใหม่หันรีหันขวาง บางครั้งถึงกับก้มๆ เงยๆ และ ไปตามร่มเงาของมะพร้าวแต่ละต้น ปกักรพยายามเพ่งสายตาฝ่าเปลวแดด ออกไปพ่น้ำหาด หาดนี้เป็นหาดส่วนตัว ปกติมีคนไม่มากอยู่แล้ว ช่วงบ่าย เช่นนี้คนยิ่งหนีร้อน หออะไรก็ไม่น่าเจอยาก

“ผู้ชายคนนั้นหะ” จู๋ๆ เป้าหมายยกปลายนิ้วพุ่งออกไป ประกายเพชร วูบวาบแต่ไกล “ใครกัน”

หาดขาวกับแดดจัดทำให้คนอยู่ห่างยากจะเพ่งเห็น แต่ปกักรพอจะ นึกออกว่าเธอหมายถึงใคร

รีเซปชันคงตั้งใจจะตอบแบบเดียวกับที่เขาตอบเมื่อครู่ “แฮะ...” ทว่า ถูกคุณเงินยวงสวนแทรก

“แขก” เจ้าหล่อนยิ้มเย็น “ฉันรู้ ฉันอยากได้ชื่อแล้วก็แบ็กกราวนด์เขา จะที่รัก”

“อ้อ คุณคามินท์คะ” รายนั้นตอบเพราะไม่รู้เหตุพิพาทก่อนหน้านี้ คง ประเมินว่า ลูกคำระดับเดียวกันน่าจะไม่มีอะไร บางทีมันก็อาจจะ เป็น ‘อะไร’

“...เป็นเจ้าหน้าที่ของเฟม เมทัล เวิร์ก เธอพักอยู่บังกะโลสวีตใกล้ๆ กับที่คุณเงินยวงพักนี่เอง”

บังกะโลสวีตของเวียงอวิศย์เกาะข้างถูกจัดแยกจากตัวอาคารใหญ่ และบังกะโลเล็กหลังอื่นๆ ออกไปทางหาดด้านที่เป็นภูเขา จึงมีความเงียบ สงบและเป็นส่วนตัวอย่างยิ่ง

“เขามาคนเดียว?” ผู้เป็นแขกใช้นิ้วสางเส้นผม สายตาจับที่เส้นผมตัวเอง เหมือนถามไปอย่างนั้นโดยไม่ใส่ใจคำตอบ

“ค่ะ เพิ่งมาถึงสักชั่วโมงนี่เอง”

“พักนานแค่ไหน”

“ยังไม่มีกำหนดค่ะ”

“แล้ว?”

“ทางเราต้องรักษาความเป็นส่วนตัวของแขก ดิฉันให้ข้อมูลได้แค่นี้จริงๆ ค่ะ” คนตอบพินอบพิเทาเหมือนรู้สึกผิดอย่างยิ่ง

คุณเงินยวงปิดผมไปด้านหลัง...เช่นเดิมเหมือนไม่ใส่ใจ ก่อนออกก้าวต่อไปในทิศตรงข้ามกับจุดศูนย์กลางของรีสอร์ท

“ไปชมฝั่งนี้ดีมั๊ยค่ะ” คนนำทางรั้งไว้ด้วยการผายมือไปอีกฟาก “เรามี...”

“ฉันเดินทางมาเหนื่อย จะกลับห้องจ๊ะ ทางนี้ไม่ใช่เธอ”

“ใช่ค่ะ เชิญค่ะ”

ถัดจากบริเวณสระว่ายน้ำใจกลางของรีสอร์ทมาทางทิศเหนือ หน้าหาดค่อยๆ แคบลงเชื่อมสู่ภูเขาซึ่งมีหน้าตัดติดทะเลเป็นผาสูง ห้องพักแบบบังกะโลสวีตเรียงราย บริเวณนี้มีร่มไม้ใบบังมากกว่า ห้องพักแต่ละหลังมีพื้นที่รอบๆ อันเป็นส่วนตัว ตั้งติดกันโดยอาศัยแนวรั้วและต้นไม้กัน บันไดจากหาดทรายทอดสู่ด้านข้างซานเปิดโล่ง ตรงกลางซานมีเก้าอี้อาบแดดทำด้วยไม้สีเข้ม ภูผาและทางร่มขาวไว้พร้อมสรรพ ตั้งอยู่ข้างสระว่ายน้ำทรงสี่เหลี่ยม อีกฝั่งของซานเป็นยกพื้น มีหลังคาและโต๊ะ เก้าอี้เอนกประสงค์ ก่อนจะสลับต่อไปยังตัวบังกะโล ซึ่งตกแต่งแบบเดียวกับห้องพักรูปแบบหลังอื่นๆ เพียงแต่มีขนาดใหญ่กว่า และเพิ่มรายละเอียดวิจิตรกว่า

กว่าผู้จัดการสาวแผนกต้อนรับจะแนะนำส่วนต่างๆ ด้านหน้าเสร็จ ปกักรักรักรระวิระวาดเปลี่ยนชุดใหม่แล้วเข้ามาเปิดกระเป่าเดินทาง จัด

เสื้อผ้าของคุณเงินยวงเข้าตู้รอแล้ว เมื่อแขกคนสำคัญก้าวเข้าห้อง บัตเลอร์หนุ่มลุกขึ้นแสดงการต้อนรับ แจ้งว่า “สวัสดีแพทย์จากโรงพยาบาลกำลังดูแลคุณซาโตบรียองด์ครับ เรียบร้อยแล้วจะนำมาส่ง ตอนที่ผมแยกมา คุณซาโตบรียองด์หลับปุ๋ยเชียว”

เจ้าของหมาคิบแวน่ตาออก ราวจะให้เห็นชัดว่าปภังกรทำความสะอาดตัวเองแล้วก่อนมาแตะต้องเสื้อผ้าเธอ

“ผมทำความสะอาดตัวเองเรียบร้อยแล้ว เปลี่ยนชุดและเปลี่ยนถุงมือก่อน จะเข้ามาอันแพ็คครับ ตอนนี่ผมจัดเรียงชุดเข้าตู้ตามที่ผู้ช่วยของคุณเงินยวงถ่ายรูปลงมาให้ก่อนหน้านี้แล้ว”

ผู้ช่วยที่ว่าเป็นคนประสานงานกับทางรีสอร์ทตั้งแต่สัปดาห์ก่อน ครั้นรู้ว่าปภังกรคือคนที่จะดูแลคุณเงินยวงที่นี่ เจ้าตัวก็ส่งอีเมลเข้ามาเป็นภาษาอังกฤษ

‘...ดิฉันขอภัยจริงๆ ที่ไม่ได้ร่วมเดินทางไปด้วย แต่ก็พยายามวางแผนอำนวยความสะดวกสำหรับคุณเงินยวงเอาไว้ให้มากที่สุด เธอต้องการความสมบูรณ์แบบเท่านั้นค่ะ ถ้ามีอะไรที่คุณสงสัยว่าจะบริการเธอไม่ได้เกินร้อย กรุณาส่งข้อความเข้ามา ดิฉันจะรอให้คำปรึกษาอย่างปัจจุบันทันด่วน ป.ล. ดิฉันได้แนบเอกสารเกี่ยวกับรายละเอียดสิ่งที่คุณต้องการ รวมถึงการจัดห้อง ที่นอน และเสื้อผ้าในตู้มาด้วยค่ะ’

รูปแบบการจัดห้องดังกล่าวทำให้ห้องผ้า ห้องดอกไม้ และแผนกแม่บ้านต้องวุ่นวายกันยกใหญ่ ส่วนการจัดเสื้อผ้าในตู้นั้นเป็นไปตามรูปถ่ายซึ่งถ่ายไว้เป็นชุดๆ ตั้งแต่หัวจดเท้า พร้อมคำกำชับจากผู้ช่วยรายเดิม

‘นี่เป็นรูปแบบตามสไตล์ลิสต์ของเธอค่ะ ปกติคุณเงินยวงจะไม่จัดเสื้อผ้าเอง’

ไม่มีคำขอบคุณ เช่นเดียวกับตั้งแต่การเดินทางเริ่มต้นขึ้น เจ้าของเสื้อผ้าหันไปคุยกับผู้จัดการแผนกต้อนรับต่อ

“ที่นี่มีบังกะโลสวีตที่หลัง”

“ห้าหลังคะ”

“ทุกหลังมีบัตรเลอร์?”

“ปกติจะเป็นบัตรเลอร์ประจำโซน แต่ถ้าแขกต้องการเป็นพิเศษ ทางโรงแรมก็สามารถจัดให้แบบเป็นส่วนตัวได้คะ”

ผู้ฟังเบะปากนิดหน่อย รวากับนั้นยังไม่ ‘พิเศษ’ พอ

“แล้วใครดูแลอีตาคามินทร์”

“คุณคามินทร์ไม่ต้องการบัตรเลอร์คะ”

“เขาพักอยู่หลังไหน” คนถามถามอย่างไม่ใส่ใจว่ามีใครอีกคนที่ไม่ยอมให้คำตอบแต่แรก กำลังยื่นจัดของอยู่ใกล้ๆ ด้วย

รีเชปชั้นสาวตอบว่า “ถัดไปอีกสองหลังคะ ห้องพักเอสาม”

หลังที่จัดไว้ให้คุณเงินยวงนี่คือเอหนึ่ง

“แล้วอีกสามหลังที่เหลือละ เอสอง เอสี่ เอห้า?”

“เอสองแขกเพิ่งเช็กเอาท์ออกไปเมื่อเช้าคะ วันนี้ยังไม่มีคนพัก ส่วนเอสี่มีแขกเป็นครอบครัวจากฝรั่งเศส และเอห้าเป็นนักธุรกิจลิ่งคโปร้”

“สองหลังนั้นจะเช็กเอาท์เมื่อไหร่”

หืม?

ผู้ถูกถามคงงงไม่แพ้กัน แต่เก็บอาการไว้ได้ “ตามที่จองไว้ ทั้งสองหลังจะอยู่อีกราวสามวันคะ”

โดยไม่ตอบรับคำใด เจ้าของคำถามย่ำเท้าออกจากห้องพักทันที ไม่ไยดีกับห้อง หรือข้าวของมหาศาลของตัวเอง

ปั้งกรยังยุ่งอยู่กับพวกมัน ทั้งที่ปรายตาดจจ่อไปที่แขก

คุณเงินยวงลงจากชานหลังนี้ตุ่มๆ ไปทางขวา อันเป็นพื้นที่ของบังกะโลสวีตหลังอื่นๆ บัตเลอร์หนุ่มมองของในกระเป๋า เหลืออีกพอสมควร แต่เราจัดการได้ไวพอ ประเมินได้ตั้งนั้น เขารีบผลุบตามแขกคนสำคัญไปรวดเร็ว

แม้บังกะโลสวีตแต่ละหลังจะตั้งอยู่ติดกัน แต่เพื่อความเป็นส่วนตัว

สูงสุดของแขก ทางริสอร์ทจึงอาศัยร่มไม้ รูปปั้นปั้นแกะสลัก และแผงระแนงต่างๆ คั่น ไม้ให้ผู้เข้าพักบังกะโลหลังหนึ่งสามารถสอดสายตาเห็นความเป็นไปในอีกหลัง หากถึงกระนั้น บุคคลภายนอกไม่มีทางรู้ว่ายังมีจุดที่พนักงานริสอร์ทสามารถสังเกตการณ์ได้เพื่อป้องกันภัยและเสริมการให้บริการต่างๆ

ปภังกรดอดอ้อมไปยังด้านหลังตัวบังกะโล จากจุดนี้มีประตูสำหรับพนักงานอยู่ด้านหลังสระว่ายน้ำ เขาเปิดแล้วรีบสอดกายก้าวไปแอบเกาะข้างประตูห้องพัก สอดส่องสายตาเข้าไปเห็นว่า ขณะนี้คุณเงินยวงกำลังเดินไปสำรวจถึงด้านในห้อง แม่บ้านสามรายที่กำลังทำความสะอาดห้องอยู่ถึงกับงุนงง

ภายในบังกะโลสวีตหลังนี้ก็เหมือนกับหลังที่ทางริสอร์ทจัดไว้ให้คุณเงินยวงนั่นละ ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ไม้สลัก ด้านหน้าจัดชุดโซฟา โต๊ะเขียนหนังสือตั้งอยู่มุมหนึ่ง ด้านในสุดจึงจะเป็นเตียงสี่เสาจับม่านรอบไว้หุ้มลิ้มม ผืนผั่งหนึ่งเรียงรายด้วยประตูไม้ สองบานคือตู้ใส่ผ้า อีกบานเปิดสู่ห้องน้ำส่วนตัว ช่างๆ นั้นยังมีตั่งตั่งสำหรับวางของ

คุณเงินยวงกวาดสายตารอบห้อง แม่บ้านทั้งสามรายที่ทำความสะอาดอยู่ได้รับสัญญาณทางสายตาจากริเชปชัน กำลังจะก้าวยอบออกมา กลับต้องชะงักเมื่อแขกเอ่ยขึ้นว่า “อะไรนะ ริสอร์ทระดับนี้ใช้น้ำส้มสายชูทำความสะอาดหรือ”

“เอ่อ...” ริเชปชันไม่ทันหาคำตอบได้ เจ้าของหน้าที่รายหนึ่งหันกลับมาตอบแทน

“น้ำส้มสายชูใช้ทำความสะอาดได้หลายจุดค่ะ ทั้งมู่ลี่ ขัดส่วนที่เป็นโลหะ หรือคราบในห้องน้ำ แล้วยังไม่มีการเคมีที่เป็นอันตรายกับสิ่งแวดล้อมด้วย”

“ดีจัง กรีนโฮเทลหรือ” แขกถามด้วยเสียงละม้ายประทับใจ แต่ละม้าย “แต่ตั้งแต่เข้ามาก็ยังไม่เห็นแผงพลังงานแสงอาทิตย์เลยนี่ แถม

หลอดกาแฟที่เสิร์ฟมากับเวลด์มดริงก์ก็เป็นหลอดพลาสติก”

“เวียงอวศัยเกาะข้างยังไม่ใช้กรีนโฮเต็ลคะ เดิมเราไม่ได้เริ่มต้นมาจากจุดนั้น แต่ตอนนี้ก็มีความพยายามจะปรับปรุงหลายอย่างค่อยเป็นค่อยไป”

ให้ตายสิ! ปังกรอดักดริมผีปากกลางของตัวเองไม่ได้ ยายแม่บ้านคนนี้เป็นใคร ทำไมกล้าต่อปากต่อคำกับแขกในบังกะโลสวีต!

ห้องพักระดับนี้ แม่บ้านที่เข้ามาทำความสะอาดต้องคัดเลือกแล้วว่า มีประสิทธิภาพมากกว่าห้องพักแบบอื่นๆ เพราะความพอใจของแขกในบังกะโลสวีตถือเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย ส่วนใหญ่เป็นระดับวีวีไอพีทั้งนั้น ปกติปังกรู้จักแม่บ้านที่ประจำห้องเหล่านี้เป็นอย่างดี เพราะหลายที่ต้องทำงานประสานกัน อยากรู้ก็ตาม ยายปากมากรายนี้ไม่ยกค้อน

เจ้าหล่อนเป็นหญิงสาวร่างเล็ก ดูเรกรุ่นมากๆ อายุให้มากที่สุดก็ไม่น่าเกียยี่สิบห้า วรหน้ามีแก้มเยอะ ขณะที่จุ่มกรุ่นอย่างเด็กสอนยาก ดวงตากกลมโตมีประกายเฉลิยฉลาด แต่เราไม่ต้องการพนักงานที่มาทำท่าฉลาดกว่าแขก โดยเฉพาะแขกวีวีไอพี!

ใครเป็นคนเอาเด็กนี้มาทำงานนี้กันนะ แม่บ้านประจำชั้นบ้าไปแล้ววีเปล่า แล้วคุณแม่รู้เรื่องนี้รึยัง!

‘คุณแม่’ คือ หัวหน้าฝ่ายแม่บ้านหรือ executive house keeper เป็นผู้ดูแลงานแม่บ้านทั้งหมดในรีสอร์ท จัดกำลังคนให้เพียงพอและเหมาะสมกับงาน ตลอดจนจัดการฝึกอบรมแม่บ้านด้วย ซึ่งเห็นได้ชัดว่านางคนนี้ไม่มีจุดไหนผ่าน!

“คุณเงินยวงก็สนใจกระแสรุ่นเหมือนกันหรือคะ”

โธ่ตาย! คนแอบดูแทบจะยกมือตบหน้าผากตัวเอง

หล่อนจำชื่อแขกสำคัญได้ตามที่รีสอร์ทตติวไว้ แต่ทำไมหล่อนจำไม่ได้ว่าควรปฏิบัติตัวยังไงกับแขกยะ ยังมีหน้าทำตาใสจ้องแขกอีก!

โชคดีที่แม่บ้านข้างกันเริ่มรู้สึกตัว แอบยกนิ้วชี้หลังมือเจ้าหล่อน

คนไม่รู้จั๊กที่ต่ำที่สูงจึงยื่นคอ (ทำกริยาอย่างยื่นคอ?) และส่งบลง

“หูตากว้างขวาง แถมพูดจา ‘ฉะฉาน’ ดีนี้ ชื่ออะไรนะเรา”

“เพลงทรายค่ะ” เสียงตอบอ่อยลง

“ชื่อเพราะ” แหกยิ้มให้ เสียงก็ย้งหวาน “แต่เวลาทำงานทำความ
สะอาด ไม่น่ากินขนมมะที่รัก”

“ปละ...เปล่าค่ะ แก้มดิฉันเป็นอย่างนี้เอง”

โอ๊ย!...

“มาช่วยฉันหน่อย”

ยายเพลงทรายซ้อนตาโต “คะ?”

“บัดเลอร์ชื่อฟังๆ อะไรที่ทางรีสอร์ทหาให้นั่น จูๆ ก็ทั้งซาโตบรียองด์
น้องหมาของฉันเสียอย่างนั้น คนที่ทั้งหมาของฉัน ฉันไม่คิดว่าจะดูแลฉัน
ได้!”

๒

พนักงานทำความสะอาดภายในรีสอร์ทแบ่งเป็นสามกะ กะเช้า ๗.๐๐ น.-๑๕.๓๐ น. ชั้นหรือโซนละสามคน กะบ่าย ๑๕.๓๐ น.-๒๓.๐๐ น. ชั้นหรือโซนละสองคน และกะดึก ๒๒.๓๐ น. จนสว่าง มีพนักงานประจำอยู่ในรีสอร์ทแค่สี่คน รวมทั้งซูเปอร์ไวเซอร์อีกหนึ่งคนที่คอยให้บริการแขก เพลงทรายประจำกะเช้าในโซนบังกะโลสวีต วันนี้เธอกับเพื่อนร่วมงานไล่ทำความสะอาดห้องอื่นๆ จนครบ เหลือแค่ห้องสุดท้ายที่ยังไม่มีผู้เข้าพัก วันนี้คือห้องเอสสองเท่านั้น มันกำลังจะเรียบร้อยก่อนเธอและเพื่อนออกกะในอีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงนี่เอง ไม่น่าเกิดเรื่องแปลกๆ นี่ขึ้นเลย!

ตลอดมา มีคนเคยบ่นว่าเธอควรจะหุบปาก เก็บลิ้นตัวเองไว้บ้าง ต่อให้หัวข้อสนทนาเรื่อง 'รักขโลก' จะทำให้หูผึ้งตาโตแค่ไหน

เพลงทรายคิดว่านั้นคือเรื่องเง่า เพราะโลกใบนี้เป็นของเราทุกคน และในเมื่อมันไม่มีปากเสียง ก็จำเป็นจะต้องมีคนพูดแทนมัน ซึ่งนั่นก็หมายถึงพูดแทนมนุษย์ทุกคน สิ่งมีชีวิตทุกชนิดด้วย ถ้าเธอเงิบ ย่อมเหมือนกับยินยอมให้คนเผาบ้าน เผาครั้วตัวเอง ของเพื่อนและสัตว์เลี้ยงของตัวเองไป

จนรอด

ไม่คิดเลย ในบางสถานการณ์ คำเตือนที่ไม่เข้าท่ากลับกลายเป็นเข้าท่ากว่าตรรกะเธอ

เพลงทรายอายุยี่สิบสี่ปี ปกติไม่มีใครเดาอายุเธอถูกเพราะลักษณะโครงหน้า รูปร่าง และบุคลิก ทำให้ดูเด็กลงไปมาก นี่นับว่าระเบียบในการเกล้าผมยาวเป็นมวย และชุดเครื่องแบบแม่บ้านกระโปรงสีปูน ตัดขาที่ปกเสื้อขนาดใหญ่ ชายแขนสั้น และผ้ากันเปื้อน ช่วยให้เธอดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นแล้ว แต่ก็ยังไม่มากพออยู่ดี

เธอเถอะ แม่ผู้หญิงส่วนมากอยากดูเด็ก แต่ไม่มีใครอยากดู 'เด็กเกิน' คุณคงตกเป็นเป้าของการกลั่นแกล้ง หยอกล้อ ต่อให้มันจะมีที่มาจากความเอ็นดูก็ตาม

สมัยเล็กๆ เพลงทรายผวากับการถูกหยิกแก้มยั่วๆ เธอกลายเป็นเด็กกลัวคนแปลกหน้า เกือบจะกลัวตัวเองเป็นพื้นที่สาธารณะอย่างคันจับประตู เธอค่อยๆ กลายเป็นเด็กเก็บตัว แต่นั่นละ คำว่าเก็บตัวไม่ได้หมายความว่าเธอชอบเก็บปากเก็บคำ

ทั้งที่สูญเสียพ่อแม่ไปแต่ยังเยาว์ อาผู้จับงานสร้างวงดนตรีก็เลี้ยงดูเธอต่อมาให้เชื่อมั่นอย่างผู้ไม่ขาดพร่อง เธอไม่เคยต้องอาศัยเสื้อผ้าทรัพย์สิน หรือแม้แต่เครื่องประทีปโน้มนาสสร้างความมั่นใจ ไม่แยแสแม้ใครมองด้วยสายตาพิพากษาว่าเป็นเด็กสาวตกยาก

ปฐมหลังและนิสัยเก็บตัวนี้เอง บ่มให้เพลงทรายสนใจในสิ่งที่เด็กคนอื่นไม่ค่อยสนใจ เมื่อมีแฟนหนุ่มเอออวย เธอยิ่งไม่รู้สึกว่าตัวเองแปลกแยก ความสนใจนั้นเองค่อยๆ เปิดประตูพาสู่โลกภายนอก เพราะการใส่ใจชีวิตและสิ่งแวดล้อมเป็นงานที่ต้องร่วมมือกันระหว่างผู้คน มันค่อยๆ ทำให้เธอเป็นคนกระตือรือร้น และ...นั่นแหละ...พูดมาก

เพลงทรายไม่สนใจโรงเรียนมากไปกว่า ที่นั่นมีชมรมอนุรักษวัฒนธรรมชาติให้เธอเข้าร่วม เด็กสาวได้รู้จักเพื่อนสนิท ซึ่งต่อมาก็ยังคบหาและ

ร่วมใจกันจนถึงทุกวันนี้ ผู้ใหญ่มองว่าเธอมีทำบ้าทำบอะไร ทำไม่ไม่สนใจ
คะแนนสอบ ทำไม่ไม่สนใจอนาคต เพลงทรายงวงวามากกว่าถ้าเราไม่มีโลก
แล้ว เรายังจะมีอนาคตได้อย่างไร ต่อให้มนุษย์ย้ายไปอยู่ดาวนานาได้ เราก็ก
ต้องร่วมกันรักษาสภาพแวดล้อมอยู่ดี

คงเป็นเพราะอย่างนี้ ้วยผู้ใหญ่ของเธอจึงไม่เจตนาเอาใครอื่น และ
สุดท้ายต้องกระเด็นมาอยู่ในชุดเครื่องแบบนี้

ด้วยความชวนชวยอย่างยิ่ง ในที่สุดหญิงสาวได้เข้ามาเริ่มงานแม่บ้าน
ห้องพักในเวียงอวศัยเกะซังริสอร์ทสมีใจประมาณหนึ่งสัปดาห์แล้ว เธอ
ต้องย้ายมาอยู่หอพักที่นี่ เพิ่งจะผ่านการปฐมนิเทศและฝึกงานอย่างเข้มข้น
โดย ‘คุณแม่’ หรือหัวหน้าฝ่ายแม่บ้านเองกับมือ ก่อนจะได้รับการอนุมัติให้
เข้าประจำส่วนงานที่ใครๆ ก็ผินหา ส่วนงานที่ได้รับทิปสูงที่สุดในบรรดางาน
ทำความสะอาด!

ใครๆ ก็รู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรม ปกติแม่บ้านโซนบังกะโลสวีตจะใช้คน
ที่มีประสบการณ์แล้วเท่านั้น ป้องกันความผิดพลาดอันจะระคายเบื่อง
ยุคบาทของแขกสำคัญ ฟังมาจิดก็คงคิดอย่างนั้น เจ้าหล่อนจงใจให้เธอ
เงอะงะ มะงุมมะงาหราตั้งแต่เริ่มงานวันแรกเมื่อวานนี้

ยังดีที่มีครีตรัง สาวผิวเข้ม ตาคมคือคนที่คุณแม่มอบหมายให้เป็น
บัดดี้ในการทำงานของเพลงทราย รายนี้คอยสอนและดูแลพนักงานตั้งแต่เธอ
เริ่มงานจริง อายุเท่าๆ กัน แต่หลังจบ ปวส. ก็เริ่มงานแม่บ้าน จากโรงแรม
เล็กๆ แล้วต่อยอดมาถึงที่นี่ ปัจจุบันได้บรรจุระดับซีเนียร์

ครีตรังเล่าว่าเป็นคนเรียนไม่เก่ง สุดท้ายจึงเลือกงานได้ไม่มาก เพลง-
ทรายฟังแล้วงุนงง เพราะเจ้าตัวออกจะหูตาไว แล้วมันสมองก็แทบจะไวยิ่ง
กว่าหูตา

เพื่อนของเธอสามารถบอกได้ว่าแขกผู้เข้าพักนั้นมีปัญหาข้อเขา หลัง
จากเห็นพื้นรองเท้าแต่ละคู่ของเจ้าตัว แจกแจงได้ว่าเครื่องสำอางในห้องน้ำ
แต่ละชั้นเป็นของแขกคนไหนในห้องพัก โดยอาศัยลักษณะผิวและเส้นผม

ในการตั้งสมมติฐาน

‘ฉันไม่เก่งอย่างอื่น ตั้งใจจะเอาดีทางนี้ก็ต้องรู้จักทำอะไรอย่างนี้แหละ’ ครีตรังอธิบายให้ฟังกลัวหัวเราะ ครั้นเห็นเธออึ้งเลล

‘งานรีสอร์ทมันขายการบริการ ทำให้ลูกค้าประทับใจได้เท่าไร เราก็ยิ่งได้กับตัวเองมากขึ้นเท่านั้น การบริการที่ดีกับการบริการที่ ‘ดีกว่า’ มันแยกจากกันด้วยหลักการสังเกตแล้วก็คิดต่อยอด’

ตอนที่พูด เจ้าตัวเลื่อนตะกร้าขยะเข้าไปข้างเตียงฝั่งตรงข้ามกับระเบียบของรีสอร์ท

‘แขกคนนี่วางปากกาของเขาฝั่งซ้ายมือตลอด แสดงว่าเขาถนัดซ้าย เอาลงไปไว้ฝั่งขวามันลำบากเขา’

‘เคยมีใครสงสัยว่าเธอปลอมตัวเข้ามาสืบอะไรที่นี้บ้างมั๊ย!’

‘บ๊ายครณะเรา’ เจ้าหล่อนหัวเราะคิกพร้อมขยิบตา ‘แต่ฉันอาจจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็ได้นะ ถ้าค่าจ้างสืบมันมากกว่าทิปจากแขก!’

เพลงทรายเพิ่งจะรู้จักเพื่อนได้ไม่นาน แต่เธอก็พอจะรู้ว่าทิปเหล่านั้นสำคัญกับครีตรังจริงๆ ถ้าจุดอ่อนของเธอคือเรื่องรักษีโลก จุดอ่อนของครีตรังก็คือเรื่องเงิน ประมาณว่าแค่เห็นเหรียญบาทตกอยู่ในรูลึก เจ้าตัวก็จะตาโตแล้วหาวิธีชูดเอาขึ้นมาให้ได้ และ ไซ้! สายตายอดนักสืบของครีตรังสามารถมองเห็นเหรียญในขณะที่ไม่มีใครทันสังเกต!

ตอนนี้ เพื่อนสาวกำลังมองเธอสลับกับแขกที่ซื้อคุณเงินยวง แม้ริมฝีปากจะสงบนิ่ง แต่เพลงทรายรู้ว่าครีตรังคงคันจนอยากขมุกขมิมเต็มแก่นี้ถ้าอยู่ลับหลัง เจ้าหล่อนคงเขย่าแขนแล้ววิเคราะห์ให้ฟังเป็นฉากๆ ว่าตกลงแขกตรงหน้ามีจุดประสงค์อะไรแน่

อย่างไรก็ดี เพลงทรายคิดว่าเจตนาของคุณเงินยวงคงไม่ใช่เรื่องแย่งการรักษีโลกก็ต่อรักทุกชีวิต คนรักคนอื่น ย่อมปรารถนาดีกับคนอื่นอยู่แล้ว เพียงแต่มันอาจจะยุ่งยากนิดหน่อยต่องานที่เธอทำอยู่

ฟังมจิดจ้องเธอเช่นกัน นัยน์ตาและมุมปากมีรอยหยัน

เพลงทราโยไม่ทันพูดอะไรตอบ ผู้จัดการแผนกต้อนรับก็เป็นฝ่ายตอบ
“ขอภัยแทนคุณนปภังกรด้วยนะคะ ดิฉันคิดว่าแกอาจจะเป็นห่วงการ
เข้าพักคุณเงินยวง แต่คงไม่ได้ลืมคุณซาโตบริยองค์...”

“แล้วสิ่งที่ฉันเห็นเมื่อกี้?” คุณเงินยวงเลิกคิ้วเล็กลงบางถามพร้อมรอยยิ้ม
เป็นรอยยิ้มชนิดที่ยากจะตอบโต้

“เดี๋ยวดิฉันจะประสานให้ว่าตอนนี้...”

“ที่รัก” อีกครั้งที่แขกแทรกขึ้น กะพริบตาจ้องชนิดที่ไม่ว่าใครที่ถูก
จ้องก็ต้องรู้สึกว่ามีเขางอกจากหัว “ฉันไม่ต้องการคุณฟังนั้น หรือ
บัตเลอร์คนไหนในทีมอีก ฉันต้องการเพลงทราโยจ๊ะ”

“แต่เพลงทราโยเป็นแค่แม่บ้าน ไม่เคยได้รับการอบรมให้เป็นบัตเลอร์
มาก่อน ดิฉันเกรงว่าคุณเงินยวงจะไม่สามารถความสะดวกสบาย...”

คนพูดสะดุดคำของตัวเอง เพราะยิ้มหวานและสายตาเอ็นดูคนเขลา
จากแขก

“ตกลงค่ะ” ผู้จัดการแผนกต้อนรับต้องรับคำในที่สุด

นั่นเป็นสาเหตุที่เพลงทราโยต้องก้าวตามออกมาจากห้องพักเอสอง

หญิงสาวยังคงหันมองสองเพื่อนร่วมงานในห้อง ครีตริงและฟิงามจิต
มองตามมาด้วยความเป็นห่วงในระดับที่ต่างกัน เพลงทราโยพอจะเข้าใจ ราย
หลังคงเป็นห่วงว่าระดับการบริการของรีสอร์ทนี้จะถูกเธอทำพังเสียมากกว่า

แม่บ้านสาวหันกลับมาหัน ก่อนที่จะชนคนข้างหน้าทั้งสองล้มตก
บันไดลงไปจากชานหน้าบังกะโล และเป็นโชคที่เธอยังมีสติเก็บเสียง
‘อู้ย!’ เอาไว้แค่นั้นใจ

คุณเงินยวงกำลังก้าวตามหลังผู้จัดการแผนกต้อนรับ ดูเหมือนเจ้า
หล่อนจะเห็นอะไรบางอย่าง จึงชะลอลายเท้าเพื่อยังอยู่บนชานด้านบน และ
เช็ดปลายคางขึ้นอย่างมีมาด

องศาปลายคางนั้นเองบอกเพลงทราโยว่า มาดดังกล่าวถูก ‘แสดง’ ต่อ
ใคร แม่บ้านสาวกวาดสายตาทิ้งไปที่หาดทรายด้านล่าง

ขณะนี้ ร่างสูงดูแข็งแรงเหมือนนักกีฬากำลังวิ่งเหยาะๆ ผ่านมา ผิว
 นวลสว่างบริเวณข้างแก้ม ใหญ่กว้าง และลำแขนของคามินทร์เริ่มแดงจัด
 เพราะถูกแดด เนื้อตัวเปียกเป็นเงาทำให้เห็นแนวกล้ามเนื้อชัดขึ้น ขนหน้าแข็ง
 ยาวพันท่อนขาอันเนียนไปด้วยเม็ดทราย เจ้าตัวไม่ได้สวมรองเท้าด้วยซ้ำ
 ไม่รู้จะไปบนทรายร้อนจัดขนาดนั้นได้อย่างไร

แต่นั้นละ ใครจะสนใจคนที่เห็นเป็นเขา เพลงทราวยกก็หลุดตาถลน รีบ
 เบี่ยงหน้าหลบ

ช่วยชะมัด ชุดแม่บ้านดันไม่มีหมวก แถมต้องรวบผมเปิดหน้าหมด
 อีก!

ใช่แล้ว เธอไม่อยากให้เขาเห็นหน้า ถึงจะค่อนข้างมั่นใจว่าต่อให้เขา
 เห็น ตัวแทนของบริษัท เฟม เมทล เวิร์ก ก็ไม่น่าจำเธอได้

เธอกับเขาเคยเจอกันจริงๆ แค่ครั้งเดียว ต่อให้เป็นครั้งเดียวที่มี 'เหตุ'
 มันก็ยิ่งแค่ช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้น แถมตอนนั้นเธอก็ยัง...

เรามั่นคงจะหุบปากแล้วก็เก็บลีนตัวเองให้เรียบร้อยจริงๆ!

เพราะมัวคิดเรื่องตัวเอง เพลงทราวยกก็เลยลืมนั่งสลับไปชะสนิทว่าทำไม
 คุณเงินยวงจึงต้องเซดใส่คามินทร์ด้วย แล้วคุณผู้จัดการแผนกต้อนรับอีก
 ละ ปกติเจอแขกระดับนี้ยังไงก็น่าจะยิ้มทักไมใช่หรือ หญิงสาวกระดืบก้าว
 ตามหลังทั้งสอง กะจังหวะที่คิดว่าบุคคลอันตรายน่าจะเดินผ่านไปพอสมควร
 แล้ว จึงค่อยๆ เบนสายตาทา...

เกือบสะดุ้งเมื่อปรากฏว่าคามินทร์ยังหยุดอยู่ ไม่แค่นินเปล่า เจ้าตัว
 ถึงกับถอดแว่นกันแดดเพ่งจ้องตรงมาอีกต่างหาก!

อย่างอัตโนมัติ คอของเพลงทราวยกสะบัดกลับทันใด ตะโกนร้องในใจ
 เฮ้ย! เขาจำได้ไงวะ...มันสะดุดแค่นั้นเพราะตาเหลือกของเธอหันมาทันเห็น
 อะไรบางอย่างบนกลุ่มผมของคนข้างหน้า

เห็บ?...

ใช่! นี่มันเห็บจริงๆ ด้วย!

ปรายตามองชายผู้นั้นอีกที คราวนี้แน่ใจแล้วว่าเขากำลังเฟ่งมองอะไร บ้าฉิบ อีตานั่นไม่ได้ยู่ใกล้ๆ ทำไมมองเห็น!

เพลงทรายอยากช่วยดึงเห็บออก แต่เธอกลัวว่าถ้ายกมือขึ้นยุ่งกับมันตอนนี้ จะเป็นการเรียกความสนใจให้บุคคลอันตรายหันมาเฟ่งเธอแทน

หญิงสาวแสวงก้มหน้าก้าวตัวแข็ง เพื่อให้คามินทร์ไม่สงสัยว่าทำไมเธอไม่ช่วยดึงเห็บออกจากหัวแขกวีวีไอพี รู้สึกเสียส้นหลังวูบวาบว่าวินาทีใดวินาทีหนึ่งหมอนั้นจะรั้งคุณเงินยวงไว้ แล้วก้าวมาใกล้เพื่อช่วยดึงเห็บออก

ไม่รู้โชคชะตาร้ายที่คามินทร์ตั้งใจดำอย่างที่คุณคิดไว้จริงๆ ลอบปรายตาหน้าสุด ปรากฏว่าเจ้าตัวหันเดินต่อไปแล้ว เพลงทรายแทบจะถอนหายใจ แต่ทำไม่ได้ เพราะเมื่อเบนสายตากลับมา เห็บตัวเบิ่งนั้นก็แทรกหายเข้าไปในกลุ่มผมคุณเงินยวงพอดีบพอดี

ทำไงดีล่ะ! วุ่นวายอยู่ในใจ กระทั่งก้าวเลี้ยวขึ้นบันไดของบังกะโล เอหนึ่งนั่นละ เสียงไปไม้ส่ายๆ ทำให้เธอนึกได้

ลม! จริงด้วย!

“วันนี้ลมดี เส้นผมคุณเงินยวงพลิ้วสวยมากเลยล่ะ”

“ใครๆ ก็พูดอย่างนั้น” คนผมสวยตอบโดยไม่ได้เหลียวกลับมาก จะมีก็แต่คนหน้าสุดที่หันยิ้มให้แขก จากนั้นเมื่อแผ่มายังเธอด้วยสายตาที่พอจะอ่านได้ว่า หุบปากล่ะ อย่าเยอะไปกว่านี้!

แต่เห็บอยู่บนหัวคุณเงิน! พยายามส่งสัญญาณบ้าง แต่อีกฝ่ายท่าทางจะไม่เข้าใจ จึงดึงสายตากลับไปก่อน

เพลงทรายเริ่มใหม่อีกครั้ง “สวัสดีผมหน่อยมั๊ยคะ เต๋ยวดีฉันถ่ายรูปให้”

คราวนี้แขกหยุดก้าว ค่อยๆ หันมา จังหวะนั้นเองคุณผู้จัดการแผนกต้อนรับหมุนมาหาเธอทั้งตัวเพื่อถลึงตา ลูกตากองหลุดมาจากเบ้าแล้ว ถ้าไม่เพราะแขกพูดขึ้นเสียก่อน

“ก็ดี นั่นเป็นสิ่งที่ฉันกำลังคิด”

คนหน้าสุตริบเสนอ “เดี๋ยวดิฉันถ่ายให้...”

“อ๊ะอ่า”

คุณเงินยวงยกนิ้วชี้ ใช้สายตาที่ทำให้ผู้ถูกมองน่าจะนึกว่าตัวเองเป็นเด็กสองขวบ

“กลับไปซื้อออฟฟิศเธอเถอะที่รัก แก้มห้อยจะดูແລ้ันเอง”

“คือว่า...”

เช่นเคย สายตาและรอยยิ้มของหญิงร่างบึกเป็นสิ่งที่ไม่มีใครฟังทัดทาน

“ค่ะ” คุณผู้จัดการฯ ก้มหน้ารับ “มีความสุขที่เวียงอวัคร์เกะข้างรีสอร์ทนะคะ”

ไม่รอให้รายนั้นก้าวจากไปก่อนด้วยซ้ำ คุณเงินยวงหยิบสมาร์ตโฟนของตัวเองออกมายื่นให้เพลงทราย

โทรศัพท์มือถือหน้าจอใหญ่สวมเคสวิบวับ มีพวงตุ๊กตาขนปุกปุยหน้าตาพิลึกห้อยมาพร้อมกับดอกไม้ปลอมละม้ายพวงหรีด

เพลงทรายยังเกรงใจคุณผู้จัดการแผนกต้อนรับอยู่บ้าง เธอแสรังกะมูมมองเพื่อรีรอให้รายนั้นก้าวลงบันไดไปก่อน

“คุณเงินยวงยื่นหันหลังแล้วสะบัดหน้ามาที่กล้องดิฉันคะ จะได้เห็นตอนผมสยาย”

“เธอคิดเหมือนที่ฉันคิดอยู่” เจ้าหล่อนขยิบตา แล้วเริ่มสะบัด

เมื่ออยู่ต่อหน้ากล้อง สายตาและการวางมือ วางเนื้อตัวของคุณเงินยวงดูเป็นสาวตัวเล็กบอบบาง ทั้งที่หน้าอกเท่ากะละมังและสะโพกปิ่มถึงน้ำมัน แต่เพลงทรายไม่สนใจเรื่องนั้น เพราะจังหวะหนึ่งที่คนตรงหน้าสะบัดผม เห็นดำตัวเกือบเท่าหัวแม่โป้งก็กระเด็นมาที่มือเธอ

แม่บ้านสาวเกือบสะดุ้งร้อง แต่ทันสะกดอารมณ์เหลือแค่สลัดมือออกไม่อาจหันหาว่ามันตกไปที่ไหน เพราะนางแบบหน้ากล้องเลิกคิ้วตั้งคำถามที่เธอไม่กดชัตเตอร์

อย่างน้อยมันก็กระเด็นไปแล้วละ

หญิงสาวบอกตัวเองด้วยความโล่งอก ส่งโทรศัพท์ให้คนตรงหน้า
ตรวจภาพ “รูปนี้สวยดีนะคะ”

เจ้าของรูปยิ้มรับ “ก็ดีนะ แต่เธอเห็นผมเส้นนี้มั๊ย มันบังปลายจมูก
ของฉันทิดหน่อย”

ต้องรอให้อีกฝ่ายใช้ปลายนิ้วถ่างหน้าจอซ้ำตั้งหลายรอบกว่าภาพจะ
ขยายจนเธอมองเห็น “อ้อ...”

“เอาเถอะ เท่านี้คงสุดฝีมือของเธอแล้ว”

คนพูดหมุนกลับแล้วก้าวนำเข้าบังกะโล เพลงทราโยได้แต่คิดว่า
ประโยคแปลกๆ นั้นอาจหมายความว่าถึงคำขอใจ

ตอนที่ก้าวตามเข้ามา แม่บ้านสาวพบว่าคุณบัตเลอร์บังกรกำลังยืน
รออยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือ ในมือข้างหนึ่งมีชุดเอกสารกระดาษอยู่ เจ้าตัวผาย
มือในถุงมือขาวอีกข้างไปยั้งบนพื้นอีกฟาก ตรงนั้นมีผ้าขาวม้วนทบดูนุ่มนวล
วางอยู่พร้อมชามอาหารสุนัขวางเปล่า

“ผมจัดข้าวของทั้งหมดเรียบร้อยแล้วครับ รวมถึงมุมพักผ่อนของ
คุณขาโตบรียองด์ด้วย เขาจะต้องมีความสุขเมื่อได้เข้ามาพักห้องนี้”

แขกคนสำคัญไม่ได้ตอบรับ ทว่าตรงเข้าไปดิ่งประตูตู้เสื้อผ้าเปิดออก
ครั้นเห็นว่าคุณเงินยวงสำรวจเสื้อผ้าอันเป็นระเบียบโดยไม่พูดอะไร
ซึ่งน่าจะหมายถึงความพึงใจ คุณบัตเลอร์จึงชูเอกสารขึ้นพลางพูดต่อ

“ส่วนนี่คือเอกสารสำหรับเช็กอิน เราต้องการเพียงแค่ลายเซ็นของคุณ
เงินยวงตรงจุดที่ติดโพสต์-อิตไว้เท่านั้นครับ”

“ขอใจจ้ะ แก้มข้อยช่วยรับไว้ที”

ถ้าไม่เพราะคนพูดยกค้อมาทางเธอ เพลงทราโยคงไม่เข้าใจว่านั่นคือ
คำสั่งสำหรับตัวเอง

คุณเงินยวงยิ้มอ่อนน้ให้คุณบัตเลอร์ “ต่อไปนี้ แก้มข้อยจะมาช่วยดูแล
นั่นจ้ะ”

ประโยคนั้นจิตใจละคำสำคัญที่สุด ในฐานะบัตเลอร์แทนคุณ!
เพลงทราโยแอบใจตกรวบ ซ้อนตาสบคุณบัตเลอร์ด้วยอารามกลัวๆ
กล้าๆ

หญิงสาวเคยได้ยิน บางทีพวกเขาก็คือมีความปรารถนาพิสดารเกินกว่า
ผู้บริการจะเข้าใจ แต่คุณบัตเลอร์ทำงานมานาน เขาน่าจะเข้าใจได้ดีกว่าเธอ
ใช้มั้ย นั่นจะไม่ทำให้เขารู้สึกอะไรใช้มั้ยที่จู่ๆ ถูกแขกจับปลด แถมแทนที่
ด้วยแม่บ้านใหม่ซึ่งแทบไม่มีประสบการณ์อะไรเลย

สีหน้าของคุณบัตเลอร์ยังเรียบเฉย เฉพาะสายตาท่าทีที่แสดงวีแวว
ของคำถามแต่น้อย

เขาวาดรอยยิ้มมอบอุณหิตหนึ่งก่อนจะพูดขึ้นว่า “บางทีผมอาจจะเข้าใจ
ไม่ครบถ้วนว่าคุณเงินยวงต้องการอะไรนะครับ ถ้าคุณต้องการบริการเพิ่ม
เติม...?”

“ไม่เพิ่มจ้ะ” รอยยิ้มของผู้ตอบก็อบอุ่นเช่นกัน คำสั้นเสมือนเป็นเรื่อง
เล็กน้อย “แค่เปลี่ยน”

ความเสียบแผ่ตัวอยู่ในห้องแคชัวร์ใจ แต่ก็ใช่อึดใจที่เล่นเอาเพลง-
ทราโยแหบหายใจไม่ออก

“ขอภัยครับ เป็นไปได้มั๊ยที่ผมจะขอทราบว่าคุณทำอะไรขาดตก
บกพร่อง หรือทำให้คุณเงินยวงไม่พอใจ...”

ผู้ถูกถามโบกมือระดับเพชรทรงมาตี ยิ้มแยมแจ่มใส “แก้มใหญ่คุย
กับฉันถูกคอกมากกว่า และ...อ้อ เธอถ่ายรูปให้ฉันสวยด้วย”

เมื่อที่คุณเงินยวงไม่ได้ตอบแบบนี้?

และตอนแรกเธอก็ไม่ได้เรียกเราชื่อเหมือนกัน

หรือเธอจะแค่ความจำสั้น?

“อ้อ” ท่าทางของคุณบัตเลอร์ดูไม่ “อ้อ” อย่างปากพูด เจ้าตัวกวาด
สายตามาสบเธอ เป็นสายตาสันหลังเยือกเย็นบางอย่างจนน่ากลัวว่า
อากาศตรงหน้าจะจับเป็นก้อนแข็ง

แต่แค่แวบเดียว คุณปรางก็เบนไปสบสายตาแขกด้วยความอบอุ่น เช่นเดิม “ถ้านั่นคือความต้องการของคุณเงินยวง ผมจะช่วยกำกับดูแล แม่บ้านเพลงทราบดีครับ เพราะเธอยังไม่เคยมีประสบการณ์ด้านการดูแลแขกมาก่อน เกรงว่าจะทำให้คุณเงินยวงไม่ได้รับความสะดวกสบายเท่าที่ควร”

“ไม่จำเป็นหรอกที่รัก ฉันไม่เคยมองคนผิด” แขกหัวเราะ ละม้ายเยาะ อยู่ในที่เช่นกัน จากนั้นหันมาเลิควิวให้เธอ “แก้มห้อยทำได้ ไซ้มัยจ๊ะ”

เพลงทราชมองแขก สลับกับสบตาคุณนับต์เลอร์ซึ่งส่งสายตาทิ่มแทง มาให้เธอ

ประโยคง่ายๆ ของคุณเงินยวงกลับกลายเป็นประโยคที่ตอບยาก ถ้าเธอปฏิเสธ นั่นอาจกินความไปถึงท่อนที่ว่า ‘ฉันไม่เคยมองคนผิด’ มิใช่หรือ

คุณนับต์เลอร์เป็นผู้พูดขึ้นแทนเธอ “ผมจะลองดูครับว่าทำอะไรได้บ้าง เพราะปกติทางรีสอร์ทมีกฎ...”

“เข้าใจमतตลอดว่ากฎของการบริการ คือสิ่งที่ออกจากปากลูกค้าซะอีก?”

แววตาของคุณเงินยวงเริ่มเปลี่ยนไปสู่ความสมเพชระคนเอ็นดู คราวนี้เจ้าตัวไม่รอคำตอบจากใคร พุดต่อไปว่า “แก้มใหญ่ช่วยเอาเสื้อผ้าที่แขวนในตู้กลับออกมาที”

“คะ?” เพลงทราบดีคิดว่า ถ้าไม่ใช่ได้ยินผิด เธอก็อาจจะเข้าใจอะไรผิด อยู่แน่ๆ

“ใครเขาแขวนกันแบบนี้ ฉันต้องการอยู่ในที่ที่สนับสนุนความคิดสร้างสรรค์”

“แต่ว่า?...” คุณนับต์เลอร์ล้วงโทรศัพท์มือถือขึ้นมา บางทีมันอาจมีข้อมูลการจัดเสื้อผ้าอยู่ละมั้ง

อย่างไรก็ตาม เมื่อถูกผู้เป็นแขกเลิควิวให้ ราชันก็สอดโทรศัพท์กลับคืน

“คุณเงินยวงเข้าใจถูกต้องแล้วครับ” คุณป๋องกรกัมหน้ารับ “ผมจะวางเอกสารสำหรับเช็กอินไว้ตรงนี้” ‘ตรงนี้’ คือโต๊ะเขียนหนังสือ “มีความสุขที่เวียงอว์คัยเกะซังริสอร์ทนะครับ”

แม่บ้านสาวม้วแต่ยืนนิ่ง มองร่างผอมเพรียวของผู้พูดหม่นก้ำวจากไป มารู้สึกตัวอีกครั้งก็เมื่ออีกคนในห้องเร่งขึ้น “เธอจำ”

“คะ...คะ”

คนรับคำรีบเอื้อมไปดึงไม้แขวนเสื้ออันมีอารมณ์แพงระยับในตู้ ออกมาวางพาดลงบนเตียงอย่างทะนุถนอม ระหว่างนั้นคุณเงินยวงกวาดตาไปรอบๆ ห้อง รวากับว่าเพิ่งได้เห็นมันเป็นครั้งแรก

ปกติห้องพักในเวียงอว์คัยเกะซังริสอร์ทถูกตกแต่งด้วยข้าวของสีขาว เพื่อเพิ่มความโปร่งเบาสบายตาจากเฟอร์นิเจอร์ไม้ และตัวอาคารบางส่วนที่เป็นอิฐสีน้ำตาลแดง แต่ด้วยอีเมลแจ้งล่วงหน้าของแขก บัดนี้สีขาวทั้งหมดกลับกลายเป็นสีม่วงแทน ผ้าปูที่นอน ปลอกหมอน ดอกไม้ ผ้า màn แม้แต่กระดาษชำระก็เป็นสีม่วง! เพราะนั่นคือสีที่คุณเงินยวงโปรดปราน

ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องควานหาเจดสีตรงตามที่อีเมลฉบับนั้นกำหนดมา จากนั้นเป็นหน้าที่ของเธอกับศรีตรังและฟิงามจิตเตรียมห้องให้เสร็จตั้งแต่ช่วงเช้า ก่อนที่แขกจะเดินทางเข้าเช็กอิน

ตอนที่พวกเธอทำเสร็จ และหัวหน้าแม่บ้านประจำโซนบังกะโลสวิตเข้ามาตรวจสอบ ทุกคนรู้สึกเหมือนกันว่ามันดู...ทะแม่งๆ สีม่วงไม่เห็นเข้ากับบรรยากาศชายทะเล แดงไม่รับกับสีน้ำตาลแดงตรงไหน หัวหน้าประจำโซนพูดที่เล่นทีจริงทำนองว่า ‘หวังว่าช่างจะไม่ต้องมาเปลี่ยนสีผนัง หลังคาแล้วก็พื้นห้องให้เข้ากับสีม่วงตอนที่แขกมาถึงนะ...’

ความคิดฟุ้งซ่านของเพลงทรายสะดุดลงเมื่อเสียงคนรักสีม่วงดังขึ้น “นั่นอะไร”

“คะ?”

แม่บ้านสาวหม่นตัวกลับมา เธอเพิ่งวางเสื้อผ้าชุดที่สามลงบนเตียง

และกำลังจะก้าวไปหยิบชุดถัดไปในตู้

“นั่นมัน?...”

เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นแขกทำตาถลน ต่อเมื่อไล่สายตาตามลงไปชุดบนเตียง เพลงทรายก็แทบทำลูกตาหล่นออกจากเบ้าเช่นกัน

มันคือ...เห็บ!

สีดำ ตัวใหญ่เกือบเท่านิ้วหัวแม่มือ ชัดเลยว่าตัวเมื่อกี้ที่กระเด็นจากผมคุณเงินยวงมาเกาะมือเธอ แล้วเธอก็สลัดจนนึกว่ามันหล่นพื้นไปแล้วที่แท้...

เป็นจังหวะเดียวกับที่ผู้เป็นแขกซ้อนตาขึ้นมาสบเธอ แต่ก่อนที่แม่บ้านสาวจะพูดอะไร อีกฝ่ายก็ออกปาก เสียงนิ่งลง “อย่าออกเสียง!”

สายตาของเพลงทรายกำลังตั้งคำถามแน่นอน

“ตอนนี้นายฟังนั่นคงกำลังแอบรออยู่ข้างนอก เขาไม่ยอมปล่อยให้เธอดูแลฉันได้ราบรื่นหรอกจ้ะ”

คุณเงินยวงรู้?! แล้วทำไมถึง?...

อย่างว่องไวกว่าทุกครั้ง เขกร่างบึกหันไปสวมกระดาดาชำระย่นให้เธอพยักหน้าไปทางเห็บบนเสื้อผ้าแล้วส่งสัญญาณทางสายตา จัดการมันซะ!

วินาทีนี้ ต่อให้ความหมายของสายตานั้นคือให้เพลงทรายกลืนมันลงไป เธอก็คงต้องทำตาม เพื่อความราบรื่นของเรื่องทั้งหมด เราจำเป็นต้องอยู่ที่นี้ให้ได้จนกว่าจะทำงานเสร็จ!

“ชะ...ขอโทษค่ะ”

“มันหล่นมาจากเธอ!”

“คือ...” มีประโยคยืดยาวออกอธิบาย แต่เพลงทรายรู้ว่ามันไม่น่าใช้ทางออกที่ดีนัก

ความตกใจในดวงตาสีน้ำตาลกลมโตของคุณเงินยวงค่อยๆ หรือลือแต่ประกายวาววับด้วยนัยบางอย่าง

เจ้าหล่อนเริ่มประโยคใหม่ ด้วยเสียงที่ทำให้เพลงทรายรู้สึกชวนสยอง

ยิ่งกว่าการเคลื่อนไหวของเห็บในท่อกระดาด “ถ้าฉันรายงานเรื่องนี้กับทาง
ริสอร์ท มันจะเกิดอะไรขึ้น”

หญิงสาวเบิกตา นั่นเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่เธออยากให้เกิด “ชะ...ขอโทษ
จริงๆ นะคะ ดิฉันไม่ทราบจริงๆ ว่ามันติดขึ้นมาจากไหน”

แม้แต่กลุ่มผมย้อมสีทองต่างๆ ของคุณเงินยวงก็เหมือนจะเลื้อย
กลายเป็นงูขึ้นมา

“เอามันไปที่ในชักโครก กดลงไปให้มันไต่ขึ้นมาไม่ได้อีกตลอดกาล”
เสียงนั้นราวกับจะย้ำชะตากรรมของเธอเสียมากกว่า “แล้วกลับมาหาฉัน เรา
จะพูดกันว่าเธอควรจะทำตัวยังไงต่อไป!”

เพลงทรายลนลานเข้าห้องน้ำแล้วทำตามคำสั่งด้วยมือสั้น ปกติเธอมี
สติกว่านี้ ตอนนั้นก็อยากควบคุมสติให้ได้มากกว่านี้ เพราะนี่อาจเป็น
เหตุการณ์สำคัญที่จะตัดสินว่า ความพยายามทั้งหมดจนเข้ามาที่ริสอร์ทนี้ได้
ในฐานะแม่บ้าน จะกลายเป็นสัญญาหรือไม่

ระหว่างย้ำปุ่มชักโครก กระแสความคิดของเธอก็หมุนวนว่องไว เรา
ควรจะทำยังไงให้ยังได้ทำงานอยู่ที่นี่ ในบังกะโลสวีตนี้!...

เมื่อก้าวกลับออกมา แหกกำลังยืนสำรวจเสื้อผ้าบนเตียงอยู่ เจ้าตัว
เงยหน้าขึ้นมองเธอด้วยรอยยิ้มอันแฝงความมาดหมายดูเป็นอันตราย
ชอบกล

ถ้าเธอมีความสามารถแบบศรีตรังก็ดี อย่างน้อยตอนนี้จะได้วิเคราะห์
ได้ว่าคนตรงหน้ากำลังรู้สึก หรือคิดจะทำอะไร

“เรื่องนี้เป็นปัญหาใหญ่ที่สุดเท่าที่ฉันเคยเจอมา” คุณเงินยวงเริ่มพูด
ด้วยเสียงเล็กเสียงน้อย ผ่อนน้ำหนักลงบนขาข้างหนึ่ง “แต่ฉันจะทำเป็นลืม
มันไปซะ เพียงแต่ว่าต่อจากนี้เธอจะต้องทำตาม ‘ทุกอย่าง’ ที่ฉันสั่ง!”

เธอจ้องตาอีกฝ่าย พยายามตีความว่า ‘ทุกอย่าง’ นั้นหมายความว่า
อย่างไร และจะครอบคลุมแค่ไหน

อันที่จริง เพลงทรายรู้ดีว่าความกว้างขวางของมันไม่ใช่สารัตถะ เธอ

สามารถดลบันดาล ‘ทุกอย่าง’ ได้แน่ๆ เพียงแต่ ใ้ ด้วยทางไหนเท่านั้นมัน
จึงจะแนบเนียน และไม่ทำให้คนในรีสอร์ทแห่งนี้ล่วงรู้ความลับมากเกินไป
จำเป็น ว่าที่แท้เธอไม่ใช่แม่บ้านมือใหม่ธรรมดา

‘เคยมีใครสงสัยว่าเธอปลอมตัวเข้ามาสืบอะไรที่นี้บ้างมั๊ย!’

‘บัลละครณะเรา’

อุตุล่ำที่ได้คำตอบที่น่าสบายใจจากเพื่อนร่วมงานแล้วแท้ๆ ไม่คิดเลย
ว่าจะต้องมาเจอปัญหา^{นี้}จากแขกคนแรกในชีวิต!

๓

ดเนีย์นาถ คิ้วพิศาล อายุยี่สิบสี่ปี ปกติไม่มีใครเดาอายุเธอถูก เพราะลักษณะโครงหน้า รูปร่าง และบุคลิกทำให้ดูเด็กลงไปมาก

ทั้งที่สูญเสียพ่อ แม่ไปแต่ยังเยาว์ พิภพผู้เป็นอากี้เลี้ยงดูเธอต่อมาให้ เชื้อมั่นอย่างผู้ไม่ขาดพร่อง เธอไม่เคยต้องอาศัยเสื้อผ้า ทรัพย์สิน หรือ แม้แต่เครื่องประทีนโคมมาสร้างความมั่นใจ ทั้งที่มีโอกาสซื้อหาชนิดที่ดีหรือ แพงที่สุดในโลก ไม่แยะแสมใครมองด้วยสายตาพิพากษาว่าเป็นเด็กสาว ตกยาก ไม่รู้สึกสาแก่ใจด้วยซ้ำเมื่อคนเหล่านั้นอ้าปากค้างครั้งใดรู้ความจริง ภายหลัง ว่าเธอคือทายาทเพียงคนเดียวของผู้ก่อตั้งเอนเตอร์ไทม์ บริษัท บ้านเท็งชั้นนำของประเทศ มีสิทธิ์เหนืออภัพด้วยซ้ำ!

นั่นเพราะดเนีย์นาถไม่เคยสนใจเรื่องพรรคนั้นเลย เธอใฝ่ใจอยู่กับ เรื่องของสิ่งแวดล้อมตั้งแต่เริ่มจำความได้ แพนหนุ่มเอออวย พิมลไพลิน เพื่อนรักก็เออออ หลังจากเรียนจบสาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม เธอก็ถอด คอเพื่อนสนิทที่จบจากสาขารออกแบบผลิตภัณฑ์มาร่วมงานกันตามฝัน มันเป็นกิจการสีเขียว ขนาดเล็กกระจัด ทำอะไรระจุกกระจิกหลายอย่าง

แต่หลักๆ คือการออกแบบเพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม มีเว็บไซต์ข่าว บทความให้ความรู้ เป็นที่ปรึกษาเรื่องการทำธุรกิจสีเขียว ทั้งด้านข้อมูล การตลาด การออกแบบสถานที่ และอะไรต่อมิอะไรที่พวกเขาพอจะทำได้

แน่นอน มันไม่ใช่งานที่ได้กำไรมากมาย อันที่จริง ตอนนั้นแทบจะยังไม่ทำกำไรเลยด้วยซ้ำ แต่ผลงานที่เข้ามาล้นเกินจากเส้นสายของเธอ จากเอนเตอร์ใหม่ จากเพื่อนๆ และแฟนหนุ่มของเธอ ซึ่งตอนนี้ได้กลายเป็นอดีตแฟนหนุ่มไปเรียบร้อยแล้ว ทั้งงานและสภาพหัวใจนี่เองคือเหตุผลหลักที่ทำให้เธอมาอยู่ที่เวียงอัครย์เกาะช้างรีสอร์ท

ต้องนับเป็นโชคดี สถานที่เป้าหมายแห่งนี้อยู่ภายใต้การครอบครองของอาหนาว ภรรยาของอาภพ

เป็นเรื่องที่คนเล่าลือ อาภพอยู่ในวงโคจรอันเต็มไปด้วยสาวๆ สวยๆ ช่างฉอเลาะและนิสัยปรี๊ดปรี๊ดน่าตื่นตา ทว่ากลับเลือกคว่าสาวบุญชีแว่นหนา หน้าหนึ่ง ทำผมปวยๆ ในชุดปอนๆ แถมท่าทางเหมือนป่าครีๆ มาเป็นภรรยา หลายเสียงบอกว่า นั่นเพราะน้ำหนาวเป็นหนึ่งในเจ้าของธุรกิจที่มีมูลค่าอันดับยอดๆ ของประเทศอย่างเวียงอัครย์ แต่เดี๋ยวนักธุรกิจว่ามีจริงยิ่งกว่า

คนสองคนอายุต่างกันถึงแปดปี รู้จักกันมาตั้งแต่ฝ่ายหนึ่งยังเรียนไม่จบ ต่างฝ่ายฝ่าฟันจนนำนาวาชีวิตและนาวารักมาลงเอยกันจนได้ แม่ไม่หิวแหว แต่มีแววมั่นคงและเสมอต้นเสมอปลายอย่างน่าชื่นชม

दनึญ่่นาถมองคู่ของอาเป็นตัวอย่างเสมอมา คิดว่าตัวเองกับแฟนหนุ่มก็จะดำเนินรอยตามรูปนั้น เธอคบเขาเป็นแฟนคนแรกตั้งแต่สมัยมัธยมต้น จากนั้นก็ไม่เคยมองใครอื่นอีก อย่างเดียวที่มองคือกิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งเขาลือว่ามันเป็น ‘แฟนน้อย’ ที่เขาไม่เคยเอาชนะได้

อาภพสนับสนุนเธอกับเขา ส่วนอาหนาวยื่นมองห่างๆ

ด้วยบุคลิกนิ่งๆ และนิสัยไม่ชอบก้าวร้าวเรื่องส่วนตัวคนอื่นของอาหนาว ดนึญ่่นาถจึงไม่สนิทสนมกับเจ้าตัวนัก ใครหลายคนกระซิบให้เธอ

ระวังอาหนาวไว้ ในข้อที่อำมีประวัติสุขภาพการถูกพี่ลูกน้องตัวเองมาก่อน ตอนนั้นเรื่องนี้เป็นที่โจษจันเพราะมีเหตุไล่ล่าฆาตกรรมไปทั่วประเทศร่วมด้วย แถมผลทางคดีก็ยิ่งดูมัวชัวจบปัจจุบันเหมือนหมอกหม่นแดน แต่दनีนัยนาถเชื่อในความรู้สึกของตัวเอง เธอไว้ใจเอา โดยเฉพาะเมื่ออากาศปาก รับคำสนับสนุนให้เธอเข้ามา ‘ทำงาน’ ที่รีสอร์ทแห่งนี้

ทุกอย่างราบรื่นตลอดสิบวันที่ผ่าน ตั้งแต่ย้ายมาอยู่เกาะ กระทั่งเริ่มงาน จบจนบัดนี้

หญิงสาวในชุดแม่บ้านรีสอร์ทยืนคว้างกลางห้อง รู้สึกคล้ายฝันโยกไหว คำพูดของแขกวีวีไอพีสะท้อนมาสะท้อนไปในโสต

‘ฉันจะให้เป็นสิริมงคลไปซะ เพียงแต่ว่าต่อจากนี้เธอจะต้องทำตาม ‘ทุกอย่าง’ ที่ฉันสั่ง!’

“คุณเงินยวงต้องการให้ดิฉันทำอะไรคะ” ในที่สุดदनีนัยนาถเรียกเสียงตัวเองกลับมาจนได้

ใช่ เสียงของเธอ...หญิงสาวรู้สึกขอบคุณตัวเองเสมอที่ไม่เคยไยดีกับงานสังคมซึ่งอาจพคะยั้นคะยอให้ไป แทบไม่เคยมีรูปลงในเว็บไซต์สัมภาษณ์ต่างๆ ด้วยซ้ำ ถ้าเกี่ยวกับงาน มันจะเป็นหน้าที่ของพิมลี่เฟลีน ชีวิตรุ่นวายของอาภพทำให้दनีนัยนาถขยาด เกรงว่าถ้ามีใครรู้จักมากเกินไป ตัวเองอาจกลายเป็นเหยื่อแบบนั้น เพราะอย่างนี้ เธอจึงมาปรากฏตัวที่นี่ได้โดยแทบไม่ต้องแปลงโฉมใดๆ ไม่ต้องตัดเสียง เปลี่ยนนิสัย อ้อ อาจจะต้องพยายามหุบปากตัวเองเวลาเจอเครื่องกระตุ้นเรื่องรักโลกใดๆ บ้างก็เท่านั้น!

ยิ้มของคุณเงินยวงยังอบอุ่น มือของเจ้าหล่อนถูกันไปตาม

“มะรินนี่จะมีเอดอลหนุ่มมาพักที่นี่ ในบังกะโลสวิตหลังติดกันนี้ เธอจะต้องช่วยให้ฉันได้ใกล้ชิดเขา”

“หา?!”

กว่าจะรู้ว่านั่นไม่ใช่กริยาอันสมควร เสียงนั้นก็หลุดออกไปแล้ว

“ชะ...ขอโทษค่ะ” คุณไปรู้ล่วงหน้าละเอียดขนาดนั้นจากไหน แล้วก็...

“‘ใกล้ชิด’ หมายความว่ายังไงคะ”

“ที่รัก” ร่างบิกบินคลาโคลมาหยุดข้างเธอ ท่าทาง ‘ตัวเล็ก’ ขวยเขิน เหมือนกลับไปเป็นสาวน้อยวัยสิบสี่ น้าหนักแค่นี้ลึบกว่า กำลังผันถึงรุ่นที่ สุดกรี๊ด เหมือนตอนที่หล่อนสะบัดผมกลับไปให้दनีย์นาถลั่นซัดเตอร์ แล้วเห็บ เผลอกระเด็นใส่ตัว

คุณเงินยวงกุมข้อมือทั้งสองข้างของदनีย์นาถด้วยมือทั้งสองข้างของ ตัวเอง รวากับว่าจู่ๆ แม่บ้านสาวก็กลายเป็นเพื่อนซี้ของเจ้าหล่อนขึ้นมา

สาวสิบสี่ น้าหนักสี่สิบ พูดต่อไปว่า “ก็เหมือนที่เธอมีโอกาสใกล้ชิด กับแขกพิเศษของเธอตอนนี้งัล่ะ”

ถ้ามีแว้วแม่แต่นิดเดียว วูบหนึ่งนั้นदनีย์นาถต้องซักมือแล้วถอยหนี แน่ๆ เพราะนี่กว่ากำลังจะถูกตระโถมจวบ

“ฉันเป็นคนใจดีมากนะ...”

คนฟังนึกถึงฉากในละครเรื่องเลือดข้นคนจาง ตอนที่ภัสสรตะโกนว่า ‘พูดออกมาได้ เฮงชวย!’

“เธอไม่ต้องห่วงเรื่องเลือดผ่านั้นหรอกน่า” คนพูดปรายตาไปยังเลือดผ้า บนเตียงแค่นิดหนึ่ง “เพราะฉันคงจะไม่ได้ใส่เลย”

จากตระโถมจวบ ตอนนั้นคนในฐานะแม่บ้านสาวเริ่มจินตนาการถึงการ ใช้หัว...

หยุดคิด!

ก่อนที่เธอจะซักเท้าห่าง แยกก็เป็นฝ่ายปล่อยมือและก้าวคล้ายเริง ระบายไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ หยิบปากกาขึ้นมาลากจนได้ยินเสียงครูดตัวต จากนั้นหยิบเอกสารเช็กอินขึ้นแสดง

“เอกสารที่คนพวกนั้นต้องการ เอามาไปส่งซะ แล้วก็หาชุดเมดมาให้ ฉันสำหรับอีกสองวัน ฉันจะเป็นแม่บ้านของเขา!”

“คุณเงินยวงจะ...ปลอมตัว?”

คนถูกถามเบิกตากว้างอย่างเด็กหญิงน้อยสุดน่ารัก พยักหน้าเบาถี่

ให้ตาย นี่คุณนึกว่าเป็นแม่บ้านมันง่าย ๆ หรือใครก็ปลอมเข้ามาเพื่อ
ใกล้ชิดเป้าหมายได้ไม่ยากงั้นหรือ!...

ความคิดของคุณนี่น่าอดสูดุดลงเมื่อเปลอหลบสายตาคาดหวังจาก
อีกฝ่าย แล้วหันได้เห็นเงาตัวเองในกระจก

เออ มันก็อาจจะมียู้ง้าง คนที่ 'พอจะ' ทำอย่างนั้นได้ แต่...

ไม่ใช่คุณเงินยวง! ดูเจ้าหล่อนสิ ไม่มีตรึงไหนเลยที่พอจะเข้าเค้า ผม
แห่งหยักสยายเป็นสีน้ำตาลทอง ผิวสีส้ม ท่าทางสุดปลอมนั่นอีก ถ้าโรงแรม
คือธุรกิจแห่งภาพลักษณ์ คุณก็จะพบว่าแม่บ้านนี่ละคือความ 'จริง' ที่สุด
แล้ว คุณเงินยวงกับแม่บ้าน ตาย ยังไงความต้องการแตกแหว และมันจะทำให้
เวียงอวศ์ยกเกะข้าง ไม่สิ อาจทำให้เวียงอวศ์ทั้งเครือสิ้นชื่อ!

เพราะคุณนี่น่าอดสูดุดไปรับเสียที คน 'จะ' เป็นแม่บ้านจึงคล้าย
นิ้วที่ตีบกระดากเอกสารอยู่ให้มันร่วงเสียเฉยๆ

หญิงสาวโผล่เข้าตะปบทันก่อนมันจะถึงพื้น

คุณเงินยวงล่องลอยไปหยิบเสื้อผ้าบนเตียงเพื่อเรียงเข้าตู้ด้วยตัวเอง
ถึงกับฮัมเพลงที่ฟังเหมือนผีร้องให้ ดนตรีน่าอดสูดุดตามเพื่อบอก

"แต่คือ...เราจะหาชุดไม่ได้ง่ายๆ นะคะ เครื่องแบบแม่บ้านต้องเบิก
เอมาจากทางแผนก แม่แต่ชุดที่ใช้มานานแล้ว ถ้าจะเปลี่ยนก็ต้องเอาของเก่ามา
ส่งแลกชุดใหม่ ลานออกก็ต้องเอามาคืน ทุกอย่างจะถูกตรวจสอบกับใบเซ็น
รับค่ะ"

นั่นคือเรื่องจริง แต่...หญิงสาวแอบไขว้คว้าไว้ข้างหลัง...เรื่องจริงกว่า
ก็คือมันพอจะมีทางเป็นไปได้

เช่นเดียวกับที่दनึนยวงมาอยู่ที่นี่ ผู้บริหารระดับสูงรู้เรื่องกันไม่กี่คน
หนึ่งในนั้นคือหัวหน้าฝ่ายแม่บ้านซึ่งเธอมาสังกัดอยู่ คุณแม่ช่วยฝึกอบรม
เธอเป็นพิเศษ และแม่จะเต็มไปด้วยความหนักใจก็ยิ่งให้คำแนะนำเธอหลาย
อย่าง

นี่ดีนะคะที่เป็นช่วงไฮซีซั่น เราต้องการพนักงานเพิ่มเพราะห้องเต็ม

ตลอดค่ะ ถ้าเป็นช่วงโลว์ซีซั่น พนักงานจะทำสองวิก พักสองวิกสลับกัน
รับคนใหม่มาอย่างนี้ ไม่รู้จะบอกเหตุผลกับพนักงานยังไงเลย'

นี่ถึงเจ้าของคำอธิบาย ดนีย์นาคคิดว่า ถ้าถึงคราวจำเป็น คุณแม่
อาจช่วยเธอได้อีกครั้ง

เพียงแต่ขออย่าให้ต้องถึงคราวนั้นเลย!

คิดแล้วเธอรีบต่อ "อีกอย่าง ต่อให้เป็นแม่บ้าน ก็ไม่มีโอกาสใกล้ชิด
กับแขกหรอกค่ะ พนักงานที่จะได้ติดต่อกับแขกมากที่สุดคือบัตเลอร์"

"ที่รัก" คุณเงินยวงยิ้มให้ มองด้วยสายตาคล้ายผู้ใหญ่เห็นความผิด
ที่เด็กพยายามซ่อนอยู่ ความผิดตัวเท่าวาฬสีน้ำเงิน "บัตเลอร์มีหน้าที่อะไร
จ๊ะ"

"ก็..." เธอนึกถึงข้อมูลที่ศึกษามาในตอนต้น ก่อนเลือกว่าควรจะเข้า
มาที่นี้ในตำแหน่งไหน

สมัยโบราณ บัตเลอร์คือทาสที่คอยดูแลไวน์ให้เจ้าของบ้าน แต่
ปัจจุบันมีหน้าที่กึ่งๆ เลขานุการส่วนตัว หรือผู้ช่วยส่วนตัวของนายจ้าง บัตเลอร์
ในบ้านทำหน้าที่ตั้งแต่เป็นหัวหน้าพ่อบ้าน ช่วยบริหารการเงิน ดูแลตั้งแต่
ผู้เป็นนายต้น รับประทานอาหาร จัดงานเลี้ยง วางผังที่นั่งให้เหมาะสม บาง
รายดูแลกันตั้งแต่รุ่นหนึ่งสืบสู่อีกรุ่นและอีกรุ่นจนเหมือนญาติผู้ใหญ่
นอกจากนี้ยังมีบัตเลอร์ในเรือสำราญซึ่งทำหน้าที่คล้ายๆ บัตเลอร์ใน
โรงแรม

"ปกติบัตเลอร์ของโรงแรมจะอันแพ็กและแพ็กกระเป๋าให้แขกค่ะ เอา
ผ้าไปให้ห้องซักรีด ติดต่อรูมเซอร์วิส แล้วก็อำนวยความสะดวกทุกอย่าง
ภายในโรงแรมสำหรับแขก" ตรงข้ามกับ concierge ที่อำนวยความสะดวก
เรื่องที่พ้นจากประตูโรงแรมออกไป

"และตอนนี้เธอก็เป็นบัตเลอร์ของฉันไงล่ะ" คุณเงินยวงสรุปร่างๆ

"คะ...ดิฉันเกรงจะทำได้จริงๆ ค่ะ ทั้งเรื่องปลอมเป็นแม่บ้าน..."
นิ้วยังไขว้อยู่ "แล้วที่บัตเลอร์ หน้าที่นี้มีรายละเอียดเยอะ ได้ข่าวว่าคุณ

บัตเลอร์แต่ละคนต้องฝึกฝนกันหนักมากกว่าจะ...”

“เธอมีครอบครัวกี่คน” คนถามยกนิ้วชี้ขึ้นพินิจเล็บมืองามของตัวเอง
“เขาทำงานอะไรกันบ้างจ๊ะ”

หมายความว่าอะไรนะ

ไม่ทันคิดหาคำตอบได้ เพราะเธอมีอีกคำตอบที่ต้องเร่งหา

“มีแค่สองคนค่ะ ดิฉันกับอา...”

อย่างไม่รอรายละเอียดด้วยซ้ำ อีกฝ่ายแทรกทับ ซ้อนสายตาสีเข้มมา
สบ “รู้มั๊ยจ๊ะ ไม่ใช่แค่เธอ ฉันสามารถทำให้ทุกคนในครอบครัวเธอ กินอยู่
สบาย หรือจะไม่มีอะไรกันตั้งแต่เมื่อเย็นนี้เลยก็ยังไม่ได้อีก”

แน่นอน นั่นไม่จริง

“พนักงานที่นั่นหิวซ้ากันเป็นส่วนใหญ่นะ เอาเป็นว่าฉันจะให้เวลาเธอ
คิด ระหว่างที่เอาสีม่วงทุกอย่างในห้องนี้ออกไปทิ้ง มันไม่เห็นจะเข้ากะโหลก
สีที่นี้ตรงไหน”

หน้าที่บัตเลอร์ของรีสอร์ทแบ่งเป็นกะเช่นเดียวกับหน้าที่ส่วนใหญ่ใน
โรงแรม กะเช้าของปภังกรเริ่มต้นตั้งแต่เวลา ๙ โมงเช้าถึง ๕ โมงเย็น หลัง
จากนั้นจึงมีอีกกะมารับช่วงต่อ นิสัยช่างฉะเลาะ รู้จักเอาอกเอาใจ ทำให้แขก
มักชอบให้เขาอยู่ใกล้ตัว

แปดชั่วโมงของทุกวัน ปภังกรไม่เคยรู้สึกว่าการกำลังทำงาน เขา
รู้สึกคล้ายตัวเองกำลังเล่นเกม จะชนะได้ต้องอาศัยทักษะการสังเกต แล้ว
คิดต่อยอด ไม่ใช่แค่แขกอยากได้อะไร แต่ถ้าเราเป็นแขก เราจะอยากได้อะไร
นั่นทำให้ทุกอย่างออกมาเกินระดับพอใจ ยอดทิปของเขางดงามเสมอ
ไม่นานมานี้ถึงกับได้รับแหวนเพชรจากแขกรายหนึ่งเลยทีเดียว

คุณเงินยวงคือเคลสแรกที่ไม่ปกติ!

บัตเลอร์หนุ่มมึนจิตตกไปพักหนึ่ง ตอนที่ได้ยินจากปากแขกรายสำคัญ
ว่าจะเชิญเขากระเด็นจากหน้าที่ แถมให้แทนที่ด้วยพนักงานใหม่ในตำแหน่ง

แค่แม่บ้าน! เขาพยายามค้นหาว่าอะไรคือสิ่งที่ตัวเองบกพร่อง ครั้นถูกไล่
ออกจากบังกะโลเอหนึ่ง ก็ยังมีวยสอดส่องดู

ปั้งกรบอกตัวเองว่าไม่ได้หวัง ‘ตำแหน่ง’ มากเท่ากับหวังว่าคุณเงิน-
ยวงจะไม่ได้รับการบริการที่ดีพอ อย่างไม่รู้ก็ตาม แอบดูอยู่ตั้งนานก็ไม่เห็นจะ
เกิดปัญหาใดๆ แขนง่างใหญ่ถึงกับกระซิบกระซาบยายเด็กเพลงทราวยเหมือน
สนิทสนมกันด้วยซ้ำ ฉะนั้น เพื่อหาสาเหตุที่แน่ชัด บัตเลอร์หนุ่มจึงลัดเลาะ
ไปเสาะข่าวจากงามจิต แม่บ้านในโชนรับผิดชอบเดียวกันที่ประสานงานกัน
มานาน

‘แกเอาผ้าไปคืนก่อนเถอะ เดี่ยวฉันตามไป’ งามจิตบอกครีตรังอย่าง
นั้น ทั้งสองช่วยกันทำความสะอาดห้องพักในโชนบังกะโลสวีตเรียบร้อยแล้ว
กำลังจะออกเวร

รอนจนแม่บ้านรุ่นน้องก้าวไปไกล งามจิตจึงหันมาพูดเสียงเบา ‘ไอ้ครี
มันพวกเดียวกับนั่งเด็กเส้นนั่น!’

‘เส้นเธอ’

งามจิตเป็นผู้หญิงผอมสูง หน้ายาว ดวงตาก็เรียวยาว ทว่าลูกตาลอย
ปากคว่ำ ยิ่งดูยิ่งไม่น่าพิสมัย

เจ้าหล่อนกดมูมปากให้คว่ำลงกว่าทุกที และกลอกตาให้ลอยกว่าทุกที
เช่นกัน ทุทางยื่นออกมาจากเส้นผมที่รวบไว้เรียบร้อย ‘ตายละ คุณปั้งกร
ไปอยู่ที่ไหนมาเนี่ย เด็กใหม่ไม่ปังกงานอย่างนั้น ถ้าไม่เส้น จะมีสิทธิ์เสนอ
หน้ามาอยู่บังกะโลสวีตได้ยังไงคะ’

‘เส้นใคร!’

คำใหม่เบาลงอีกจนแทบเหลือแต่ซัยบปาก ‘คุณแม่!’

‘หา?!’ ต่อให้ตกใจแค่นั้น ปั้งกรก็ไม่เปลือร้องเสียงดังไป เพราะนี่
คือกฎที่ผสานผนึกเป็นนิสัยเขาไปแล้ว

ปกติคุณแม่เอือมระอาเรื่องอย่างนี้ที่สุด พวกเด็กฝาก ไม่ว่าตำแหน่ง
ไหนก็มักจะมีปัญหาด้านทัศนคติ เกินครั้งที่สุดท้ายไปกันไม่รอด

งามจิตบอกว่า ‘ก็ไม่ได้ออกหน้าหรอกนะ แต่คิดว่าอย่างนั้น ไอ้ศรีมันก็คงคิดเหมือนกัน ถึงได้ไปสนิทสนมด้วย ทั้งที่เพิ่มงานให้ตัวเองแท้ๆ!’

ปภังกรพยายามจับต้นชนปลายประเด็นต่างๆ อยู่ในใจ คนแบบไหนกันนะที่คุณแม่จะยอม ‘ดัน’ ขนาดนี้ แล้วคุณเงินยวงยังเลือกมันแทนขาอีกล่ะ

‘นิ่งม ถ้ามจริงๆ เอะ ตอนคุณเงินยวงไปที่ห้องพักเอสสอง เด็กนั่นมันทำอะไร แยกถึงกับจะให้มันดูแลส่วนตัว’

‘ก็เสนอหน้าประจบนะสิ!’ งามจิตลงเสียงหนัก ‘นั่งคนนี่มันถือว่าตัวเองมีความรู้ ตั้งแต่เมื่อวานก็สาระแนให้ไอ้ศรีใช้น้ำส้วมสายชูมาขัดห้องแทนครีม ประสาท!’

‘คุณเงินยวงชอบคนมีความรู้ดีหรือ’ เขารำพึง แผนการเอาชนะใจคุณเงินยวงกระจ่างขึ้นกลางหัว ตบมือในถุงมือลงบนแขนแม่บ้าน ‘ชอบใจมากนะจิต!’

หลังผลจากเจ้าหล่อน ปภังกรตามไปเร่งรัดตัวแพทย์ที่ดูแลคุณซาโต-บริยองค์ ถ้าคุณเงินยวงไล่เราเพราะเจ้านี้ เราก็ต้องทำให้เธอคืนตำแหน่งให้เราเพราะมันได้สิ!

เจ้าหมาขี้เรื้อนได้รับการอาบน้ำและให้ยาเรียบร้อยแล้ว ปภังกรหอมมันด้วยผ้าขาวดูสะอาดสะอาดแล้วอุ้มตระกองดูจลัศจรรย์แสงรักของตัวเอง ท่องจำในใจถึงสิ่งที่หมอมอบเอาไว้

‘ขี้เรื้อนหมามีสองประเภทคือโรคอะไรก็ขี้เรื้อนแข่งกับโรคขี้เรื้อนเป็ยกกรณีคุณซาโตบริยองค์นี้เป็นแบบแรก แต่ดีที่ยังไม่เยอะมาก คุณหมอนัดยาไอเวอร์เมคตินให้แล้ว และจะต้องนัดต่อไปอีกสองครั้ง เว้นระยะประมาณครึ่งละหนึ่งถึงสองสัปดาห์...’

ความรู้แม่นยำเกินความมั่นใจของบัตเลอร์หนุ่มให้พองฟูแทบล้นอก มันใจว่าหนนี้ เด็กเพลงทรายนั่นต่างหากจะต้องเป็นฝ่ายถูกไล่ไปแทนเขา

ก๊อกรๆๆ ปกักรเคาะลงตรงบานประตูบังกะโล “ขอประทานโทษ
ครับคุณเงินยวง ผมพาคณาโตบรียองต์มาส่ง”

เงียบ

“ขอประทานโทษครับ...”

“วางไว้ข้างหน้านั้นแหละ” เสียงตอบกลับมาไม่ยดี

หืม?

บัตเลอร์หนุ่มยังทำใจดีสู้เสือ แม้แต่กับบานประตูเขาก็ปั้นยิ้ม เพื่อให้
เสียง ‘ยิ้ม’ ตามไปด้วย “ผมอาบน้ำให้คุณชาโตบรียองต์เรียบร้อยแล้ว แล้วคุณ
หมอกี้...”

“ฉันไม่รู้จัก มันเป็นแค่หมาจรจัด!”

หา?!

เกิดอะไรขึ้น!

อย่างเริ่มงุ่นง่านใจ ชายหนุ่มในชุดฟอร์มละม้ายราชปะแตนชะเง้อไป
ที่หน้าต่างกระจกหน้าบังกะโล แต่ทุกช่องล้วนมีม่านปิด เขาจึงต้องอาศัยวิธี
เดิม ลอบใช้บัตรส่วนตัวเพื่อตะแคงเปิดประตูห้องพักแง้มออก สอดส่องสายตา
ผ่านช่องว่างเข้าไปสำรวจ...

ตอนนั้นเองที่ปกักรตาโต โตยิ่งกว่าตอนที่รู้จากงามจิตว่าเพลงทราโย
เป็นเด็กเส้นของคุณแม่! เพราะภาพที่เขาเห็น คือคุณเงินยวงกำลังนั่งอยู่กับ
พื้น พยายามจับผ้าปูคลุมที่นอนแล้วยัดชายลงข้างใต้ มียายเด็กแม่บ้านใหม่
ชี้นิ้วให้แขกทำอย่างนั้น ทำอย่างนี้!

ประตูเปิดผลัวะ! แล้วสุนัขขนเทียนสีน้ำตาลตัวหนึ่งวิ่งพุ่งเข้ามา
दनึย่นากับคุณเงินยวงตกใจ แต่นั่นยังไม่เท่าผู้ตามเข้ามาใหม่

“ขอประทานโทษครับ คุณชาโตบรียองต์ตะกายหลุดจากผมแล้วเปิด
ประตูห้อง!...”

คุณบัตเลอร์ปกักรอิ่งกว่าเธอกับแขกเสียอีก มันก็น่าอยู่หรือ

เพราะภาพที่เขาเห็นตอนนี่คือ คุณเงินยวงกำลังนั่งยองๆ ยัดชายผ้าปูที่นอน ขณะที่แม่บ้านอย่างเธอยืนค้ำศีรษะที่นิ้วลึงอยู่ข้างๆ!

“นี่มันอะไร?” ผู้เข้ามาใหม่ตั้งคำถามกับเธออย่างเอาเรื่อง

“คะ...คือคุณเงินยวงต้องการให้เปลี่ยนผ้าม่วงทั้งหมดออกคะ ดิฉันเลยไปเอาผ้าจากห้องสต็อก...”

“ฉันหมายความว่า ทำไมเธอถึงให้แขก...”

“เป็นคำขอของฉันเอง!” เสียงแขกแทรกขึ้น ตามด้วยเสียงซ้อลั่นเมื่อเจ้าตัวยัดกายยีน

คุณปลั่งกรอ้าปากหวิว ขณะที่หมาชื่อประหลาดวิ่งเข้าไปดมทุกซอกทุกมุมในห้องแล้วเตรียมยกขา แกริบพุ่งไปอ้อมมันขึ้นมา พอดีกับที่เจ้าหมาฉีรดต้นคอคนอ้อมดังจ๊อกๆ

“เอามันออกไป!” เป็นครั้งแรกที่คุณเงินยวงเสียงแหว

“คะ...ครับ!” คุณปลั่งกรรีบวิ่งออกไป ไม่ใช่แค่ที่ซานหน้าห้อง แต่ลิ่วๆ เหมือนปลิวลงบันไดไปหยุดที่ชายหาด ไม่ให้ฉีกุณขาโตบรียองด์ตะพั้งที่ของแขกแม้แต่หยดเดียว

คุณเงินยวงจำตามลงไป ทั้งระยะห่างคุณปลั่งกรไว้เล็กน้อย ถ้าไม่เพราะนี่เป็นเรื่องสำคัญ คงเว้นห่างมากกว่านี้แล้วอาศัยเสียงดังๆ ได้

“ที่รัก เธอรู้ไหมยี่ว่าอีกสองวัน ใครจะเป็นบัตเลอร์ของแขกห้องพักเอสอง”

“พอจะทราบครับ” คนพูดพูดแล้วต้องหลบตา เพราะเจ้าหมาอิงน้ำระลอกสุดท้าย มันกระเด็นขึ้นถึงใบหน้าคุณบัตเลอร์

แขกสาวถอยห่างอีกนิด รอให้อีกฝ่ายเปิดตาแล้วจึงยิ้มร้อคำขยายความ

อาจเพราะคุณบัตเลอร์รู้สึกตัวเองทำพลาดใหญ่หลวง และสิ่งที่แขกร้อคยน่าจะเป็นทางเดียวในการเยียวยาความพิงพอใจ เจ้าตัวจึงยอมตอบ “แขกแจ้งว่าไม่ต้องการบัตเลอร์ครับ”

“วิเศษ!” คุณเงินยวงยกมือขึ้นกุมແນບອກ นัยน์ตาผันหวาน

“เฮลละ” เธอจ้องตากคนอุ้มหมาอีกครั้ง คำพูดจริงจังมากขึ้น “เธอคงรู้ว่านี่...” ปลายนิ้วแต่งเล็บยาวติดอัญมณีเม็ดจิ๋วๆ ขยับชี้ หมายถึงตั้งแต่หัวจดเท้าของคุณปังกะเอง “...ไม่ผ่าน”

“ผมขอประทาน...” คุณบัตเลอร์จะวางหมา แต่คุณซาโตบรียองด์ก็เบ่งชี้ใส่คอเขาอีกระลอก เจ้าตัวได้แต่หุบปาก ปิดตา

คุณเงินยวงพูดต่อไปว่า “แก้มห้อยให้คำแนะนำว่าฉันควรฝึกงานแม่บ้านเพื่อความแนบเนียน นั่นเป็นความคิดที่น่าสนใจ แต่มันจะสมบูรณ์กว่าถ้าฉันได้ความช่วยเหลือจากเธอ คุณฟัง ฉันหวังว่าเธอจะยอมรับทำเพื่อชดเชยนี้” ปลายนิ้วเธอกระดิกอีกรอบ

คุณบัตเลอร์เปิดตา กะพริบตาปริบๆ เพื่อไล่หยดน้ำออกจากขนตาด้วย “ผมไม่แน่ใจว่า...ผุย!” บางอย่างติดปากเขาด้วยเหมือนกัน เขาค่อยๆ วางคุณซาโตบรียองด์ลง “ขอประทานโทษครับ ผมไม่แน่ใจว่าผมเข้าใจสิ่งที่คุณเงินยวงกำลังพูด”

“เธอจะเข้าใจ หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่อีกครั้งแล้วมาพบฉันที่ห้องในอีกสัปดาห์จะ” พูดจบคุณเงินยวงก็นั่งลง อ้าแขนดีด้าให้เจ้าหมาจร “ซาโตบรียองด์ ทำได้ดีมากนะจ๊ะ หมัวะ!”

จนถึงตอนนี้ ดนีย์นาถยังไม่แน่ใจว่ามันเป็นเรื่องดี ‘จริงๆ’ หรือไม่ที่เธอตกกระไดพลอยโจนไปในแผนการของคุณเงินยวง แลมีใครอีกคนที่ติดร่างแหมาด้วยก็คือคุณบัตเลอร์ปังกะ

รายหลังกลับมาถึงบังกะโลหมายเลขเอหนึ่งตอนที่เธอกำลังสอนคุณเงินยวงทำเตียง เขาหอมกรุ่นไปทั้งตัวด้วยน้ำหอมกลิ่นยูนิเซ็กซ์ ไม่อยากคิดเลยว่าการเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยเรื่องเง่งๆที่เกิดขึ้นจะทำให้โลกต้องเสียพลังงานน้ำ และไฟฟ้าไปโดยเปล่าประโยชน์ขนาดไหน

“ฉันต้องการให้แขกห้องเอสสองเข้าใจว่าฉันเป็นแม่บ้านสำหรับห้องเขา”

คุณเงินยวงประกาศประสงค์ทันที ระหว่างนี้คุณซาโตบรียองด์เดินเข้ามาดูคุณจุมูกที่ซ้อเข้าผู้เข้ามาใหม่ เห็นได้ชัดว่าคุณบัตเลอร์แสรังทำเป็นไม่สนใจ ถึงกระนั้นก็ไม่ว้ายืนตัวแข็งกึ่ง ทำท่าจดใจกับคำอธิบายของแขกวีวีไอพี

“เรื่องนี้จะสำเร็จไม่ได้ถ้าไม่มีแก้มอุมกับคุณฟังคอยช่วยเหลือฉัน”

คนฟังส่งสายตาวินิจาตมาทางเธอ ดนีย์นาถได้แต่ก้มหลบตา

คุณเงินยวงคงทันเห็น จึงช่วยชีวิตเธอไว้ว่า “แก้มอุมให้การ ‘บริการ’ ที่ดี...พอใช้ เธอชนผ้าออกไปเก็บก่อนก็ได้จ้ะ”

ดนีย์นาถก้มศีรษะรับ รีบก้าวไปกอบแขนอ้อมกอดผ้าสีม่วงทั้งหลายที่ถูกถอดทิ้งไว้ คุณซาโตบรียองด์พยายามจะเข้ามาแย่งผ้า แต่เธอทำเสียงจิกจิกจนมันนึกว่าเธอเล่นด้วย

ก่อนออกจากห้อง หญิงสาวยังได้ยื่นคุณปลั่งกรธามแขก “ผมอาจจะต้องขอทำความเข้าใจอย่างครบถ้วนเพื่อให้บริการได้อย่างไม่ตกหล่น ทำไมคุณเงินยวงถึงอยากให้คุณแขกห้องเอสสองเข้าใจอย่างนั้นหรือครับ”

“มันมีเหตุผลน่ารักเล็กๆ น้อยๆ จ๊ะที่รัก...”

ประตูห้องปิดลงเท่านั้น แม่บ้านกำมะลอแหบจะเอาหลังพิงประตูแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ แผนการแต่ต้นที่ดูไม่น่ายาก กลับยากขึ้นมาซะฉิบ!

ก่อนมาที่นี่ อาหนาวเตือนเธอไว้แล้วว่าลูกค้าโรงแรม/รีสอร์ทมีหลายแบบ และหน้าที่ที่แท้จริงของพนักงานทุกคนล้วนคือการแก้ปัญหา เพื่อให้แขกพอใจที่สุด นั่นทำให้งานโรงแรมเป็นงานที่ต้องอาศัยทัศนคติที่ดี ‘มากๆ’ คุณแม่เองก็บอกเธอในชั้นเรียนปฐมนิเทศเมื่อสัปดาห์ก่อนว่า ทัศนคติที่ไม่ดีมันเจ็บไปใ้อากาศจนทำให้แขกรู้สึกได้ พนักงานอารมณ์ไม่ดีคนที่หนึ่งจะก่อให้เกิดพนักงานอารมณ์ไม่ดีคนที่สอง จากนั้นสาม สี่ ห้า ไม่ช้าทุกคนจะอารมณ์ไม่ดี และแล้วรีสอร์ทจะไม่ใช่ที่ที่แขกรู้สึกสบายใจ หรืออยากเข้าพัก

หญิงสาวพยายามสงบจิตสงบใจแล้วก้าวนำผ้าเหล่านั้นไปคืนที่ห้องผ้า มันอยู่ภายในอาคารใหญ่ของรีสอร์ท ไม่ไกลจากห้องดอกไม้ซึ่งรับผิดชอบงานดอกไม้ทั้งหมด รวมถึงดอกไม้สีม่วงในบังกะโลเอหนึ่งที่กำลังจะ

ต้องเปลี่ยนเป็นสีชาวด้วย ทั้งสองห้องนี้อยู่ภายใต้การกำกับของแผนกแม่บ้าน

ห้องผ้าคือหัวใจของแผนกแม่บ้าน เป็นคลังเก็บรักษาผ้าทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นผ้าปูที่นอน ปลอกหมอน ผ้าเช็ดตัว ผ้าเช็ดเท้า ตลอดจนเครื่องแบบพนักงาน ภายในเป็นห้องกว้างใหญ่ มีชั้นเหล็กตั้งชิดผนัง และชั้นแบบลูกกรงเรียงกันเป็นแถวๆ ทั้งหมดอัดแน่นไปด้วยผืนผ้าสีขาวรูปแบบต่างๆ ซึ่งถูกพับไว้เป็นระเบียบ อีกฟากหนึ่งคือพื้นที่สำหรับพนักงานเย็บผ้า เสียงจักรดั่งคลอไปกับเสียงตึงตังที่แว่วมาจากเครื่องซักผ้าขนาดใหญ่ในห้องซักรีดต่างๆ

ขณะนี้ห้องผ้ากำลังวุ่นวาย เพราะแม่บ้านส่วนใหญ่กำลังจะเลิกกะ ขนผ้าที่ใช้แล้วกลับมาส่ง และรอลงบันทึกรับข้อมูลในบัญชีผ้า ศรีตรังยืนคุยอยู่กับเพื่อนแม่บ้าน เห็นบัดดี้เดินหน้าเหนื่อยเข้ามาก็ผละมาทัก

เจ้าหล่อนเบิกตากมโต และอ้าปากค้าง หลังจากดเนีย้นาถบอกเรื่องสีม่วงและสีชา

“ว่าแล้วเชื่อว่าต้องเป็นอย่างนี้!”

ดเนีย้นาถพยักหน้า ตั้งแต่แรกก็ไม่มีใครคิดว่าสีม่วงจะเข้ากับโทนสีห้องพักได้อยู่แล้ว “สู้ใจเราน่าจะนุ่มนวลใจเขามากกว่านี้ ไม่ยอมอ่อนน่ายๆ แต่แรกน่ะ”

“บ้าเหอ ลูกค้าวิโว่พีนะเธอ เขาอยากได้อะไรก็ต้องได้” ศรีตรังเดาะลิ้น “เนี่ยละที่ฉันหมายถึง ลองพยายามแสดงอำนาจกันตั้งแต่ยังไม่มาเหยียบที่นี้เลย วันมาถึงยิ่งต้องมีปัญหา” คนพูดลดเสียงลง เพราะการนิทาแขกเป็นเรื่องต้องห้าม

ดเนีย้นาถอยากถ่ายความหนักใจเรื่องประสงค์ของคุณเงินยวงข้อที่หนักยิ่งกว่านั้น แต่อีกใจก็คิดว่ามันควรเป็นเรื่องลับ ที่เธอพูดได้ก็เพียง “นี่คุณเงินยวงอยากลองใส่ชุดแม่บ้านเล่นๆ ด้วย เธอรู้มั๊ยว่าเราจะเอาไปให้ได้ยังไง”

“อยากใส่ชุดแม่บ้าน?” คนฟังทำหน้าที่ไม่อยากจะเชื่อ “คนมีเงินนี่คิดอะไรแปลกๆ เหนะ เราสิ อยากไปแต่งตัวสวยๆ แบบเขาบ้าง แต่ไม่มีทางได้แต่ง”

เจ้าตัวเอาคอกโกวมาตีเธอเมื่อเห็นदनีนัยนาถยังหน้ายุง “นี่! ไม่ต้องคิดมาก เรื่องมันไม่ได้ยากขนาดนั้น”

“หืม?”

“ก็บอกแล้วไงว่านี่แขกวีวีไอพี เขาอยากได้อะไรก็ต้องได้” ว่าแล้วเจ้าตัวก็ลากแขนเธอไปแจ้งเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลชุดแม่บ้าน รายนั้นบนพืม แต่ในที่สุดท้ายยอมยื่นไซซ์ที่เหมาะสมกับคุณเงินยวงมาให้หนึ่งตัว

“ลงบัญชีไว้ด้วย เสร็จแล้วต้องเอามาคืน” คนยื่นกำชับ

“จะเอามาให้พร้อมทิปเลยละ!” ศรีตรังยื่นหน้ายื่นตา ซึ่งทำให้ผู้ฟังอมยิ้มขึ้นได้บ้าง

ตอนที่ผละออกมา คนหน้าเป็นกระซิบदनีนัยนาถว่า “ใครๆ ก็อยากได้ทิปทั้งนั้นแหละ เธออย่าลืมนคนที่ช่วยเหลือเรากี่แล้วกัน แขกอย่างคุณเงินยวงน่าจะเอาเรื่องมาก แต่ส่วนใหญทิปเลิศ” คนพูดว่าพลาถางเลื้อแล้วไล่หาร่องรอยตำหนิตัวสายตาพินิจพิเคราะห์ “แล้วนี่ต้องกลับไปหาทางอีกอะดิ”

“อื้อ”

“ก็ยังไม่ต้อง clock out โห วันนี้เธอจะได้ชั่วโมงทำงานเพิ่มไปอีกเท่าไร่วะเนี่ยเพลง”

“ไม่ได้อยากจะได้ซะหน่อย” เธออุบอิบ

“อ้าว!” อีกฝ่ายเสียงสูง “เนี่ยแล้ว บ้านเธอ พ่อแม่ตายหมดเหลือแต่อยากจนยังงั้นมันก็ไม่เท่าบ้านที่ทุกคนยังอยู่ครบ แต่ไม่ค่อยมีใครได้งานดีๆ แบบบ้านฉัน ฉันนะอิจจาเธอจะตายนะที่คุณเงินยวงเรียกไป”

เห็นได้ชัด ศรีตรังไม่ยกเหมือนคนชั้นล่างที่คนชั้นเธอมักให้นิยามว่าที่ไม่รวย ไม่เจริญเสียที เพราะมัวซี้เกียจ ซี้จ้อ ซี้เล่น (พนัน) หรือซี้เหล้าเมา

ยา การที่เจ้าตัวยัง ‘ทัศนคติดี’ สมกับที่อาหนาวกับคุณแม่กำกับไว้ ชักจะ
ชวนสงสัยว่า คนข้างบนสั่งการคนข้างล่างให้เป็นแบบที่ตัวเองต้องการได้ ก็
ด้วยความขาดของอีกฝ่ายนั้นหรือ

दनियंनादजिंतततत “ได้ทีปมา ฉันจะแบ่งให้ทั้งพี่คนเมื่อกี้แล้วก็เธอ
ด้วย”

“จริงอะ!”

เมื่อเธอพยักหน้า อีกฝ่ายแทบจะกระโดดกอด “แม่พระที่ซู้ด! ั้งเอา
งี้ รีบไปดูแขกเลย ผ้านั้นเดี๋ยวฉันช่วยลงบันทึกับบัญชีให้เอง อย่าลืมไปแจ้ง
ห้องดอกไม้ด้วย”

ปรากฏว่าคนในห้องดอกไม้ถอนหายใจให้แขกเรื่องมากเช่นกัน ถึง
กระนั้นก็รับปากด้วยดีว่าจะรีบจัดดอกไม้ไปเปลี่ยนให้คุณเงินยวง ดนियंनाद
ขอบคุณทุกคน กำลังจะรีบกลับไปบังกะโลเอหนึ่ง แต่ระหว่างทาง เสี่ยง
ซุบซิบของแม่บ้านอีกกลุ่มก็ลอยเข้าหู

“กว่าคุณคามินทร์หล่อยังกะนายแบบ นี่ถ้าไม่ผิดกฎ อยากรอบเอา
มือถือไปถ่ายตอนที่เขานอนอาบแดดอยู่ริมหาด!”

คนที่มาด้วยกันหัวเราะคิก “จริง หล่อกว่าในรูปที่ได้ดูก่อนเขาจะมา
ถึงรีสอร์ทนี่ชะอีก”

เมื่อมีแขกสำคัญมาพัก พนักงานทุกคนจะได้รับแจ้ง และต้องจำ
หน้าตาแขกให้ได้ รู้พื้นพวักแขกคนไหนชอบอะไร ไม่ชอบอะไร เพื่อสามารถ
สร้างความประทับใจได้สูงสุด คามินทร์เป็นแขกในบังกะโลสวีต คนใน
รีสอร์ทย่อมให้ความสำคัญไม่ต่างจากคุณเงินยวงนั่นละ

อย่างไรก็ดี ดนियंनादไม่ได้สนใจตรงนั้น

“ขอโทษนะ” เธอถาม “ตอนนี้คุณคามินทร์ยังนอนอาบแดดอยู่อีก
หรือ”

คนเหล่านั้นพยักหน้า ถึงจะไม่รู้จักกัน แต่ชุดแม่บ้านก็ทำให้รู้สึก
เสมือนเป็นเครือญาติ

“ขอบใจนะ”

ผู้ให้ข้อมูลก้าวผ่านไปทางด้านหลัง แต่ความคิดของคนถามแล่นไปไกลกว่านั้น

จริงด้วย ถ้าคุณเงินยวงยังไม่เปลี่ยนความตั้งใจ และदनียน์นาถต้องติดอยู่กับรายนั้นไปตลอด นี่อาจเป็นโอกาสอันล้ำค่า

บางทีเธออาจจบทุกอย่างได้ก่อนที่ไอ้ดอลของคุณเงินยวงจะมาถึงก็ได้!